

כלשידי צשימורד

משה

ר

יוניק

לשׁוֹן
לשׁוֹן מִדָּבָר

מִשָּׁה

וְ

יִנִּי

הבעת תודה והערכה

הנני מבקש להביע בשם המשפחה את הערכתינו ותודתינו
העמוקים ביותר לקרן נתן על מאמצי העילאיים לאיסוף
וריכוז החומר המופיע בספר, בסבלנות ובהתחשבות רבה
בשעותינו הקשות ביותר.
אנו מבקשים להודות לאבי טוקר על המאמצים הבלתי
פוסקים שהשקיע בעריכת הספר והבאתו לדפוס.

בהערכה רבה
נדב מישאל

ספר זה, לכבודם ולזכרם של משה ויניב ז"ל,
יצא לאור ע"י משפחת מישאל, בית אריה,
ינואר 1995.

30.12.93

דברי ראש המחצצה

אין יאן כיאן היחיד.

אנו כאן כל מחצת בית-ארית כדי לחלוק עם מחצת מיסאל את יאן.

אין מיים אנחם הורים על הסתלקות כנ.

כיצד אלוכל איפה אנחם על שניים שהלכו.

כל מילה תשמע כתפלה, כי ירדו עליכם כל ייסורי עולם ונחמכם לא ניתן.

אנו כאן בבית-ארית עמכם. אנו מרישים כאובכם, הכרנו את יידיכם

ראינום כפרחים בתוכנו וחטרונם יכלוט תמיד.

כל שאלוכל נומר: חלקו ואמנו, פעלו והיו מעורכים בחיים על כל הכרוק.

ככ, כי רק כעשייה יש הקלה פורתא.

ואנו כאן היום במחאלת שנה לאסון המחריד חונכים את ספריית ספרי

הקודש, אשר תשמע לזימור התורה בבית-הכנסת בבית-ארית.

לעיוני נשמעם של הבנים מה ויניכ מיסאל ליל.

מי יתן ולא תוסיפו לדאבה עוד.

חיים יודלביץ

שנה בלעדיכם

חלפה שנה של כאב וצער ורדפה לעלואים
שנה שאין יום שחולף ולא נאמר כ"אליה הייתם מליכים. ומה הייתם אומרים"
מה אותו בחור שחם מוכר כיסן רק בן 19.
ואתה יניכ כרזיר השיער שוכב ומתקתק רק בן 9
לכלם אתם לכורים. לכלם אתם חסרים
תמיד כיקשנו שתילגר מה, אך כנראה שלא ניתן היה למנוע את הארוע ביותר.
שם מחנה וארוע אינם מושלמים בלעדייכם.
מאיה התלייה לצבא, פרק חדש בחייה, בחירה זלכת בעקבותיה מה,
לנחית ולם כאן תמיד נשאלת השאלה כיצד היית מליכ אליה כאילו עיזה
טובה מה לקחת אלו כאילה ענף לכוור.
יצן מסתגר בתוך עצמו עם החיות, שומע מוסיקה ומתעצב.
ואכיעד לידו כקצב מרהים, יד ארוכה וחם
ואנו הרורים אליה אפשר לחיות בשלום לא איתנו?
כנראה שהרצון להשיג, אלו אלי חוסר ברירה אלו חוסר אונים, לורמים לנו
הראות כלפי חוץ כאילו בעצם הכל מושג להתנהל כמו תחול ששום,
אך האמינו לנו מה ויניכ שלה לא כק
אלא אחד מאיתנו אינו מסוגל לבלא בחיים אלו הרעלות בכתב את מה
שסוכר עלינו כמק כל שעות היממה.
יכולנו לשבת שעות מספר זכב, אך העיניים מלאות בהמסות הראיה
נחלשת וחנק כלרונ.
תמונותיכם מוזכרות כלל מקום בעבודה בבית ומחוכן כלל
תמיד אתם איתנו
כלכתכם כק לפתע ואתם כה צעירים בשיא פריחתכם, יופיכם ותכונותיכם
השארתם אותנו מיתמים

אכא ואמא

היה לי חבר

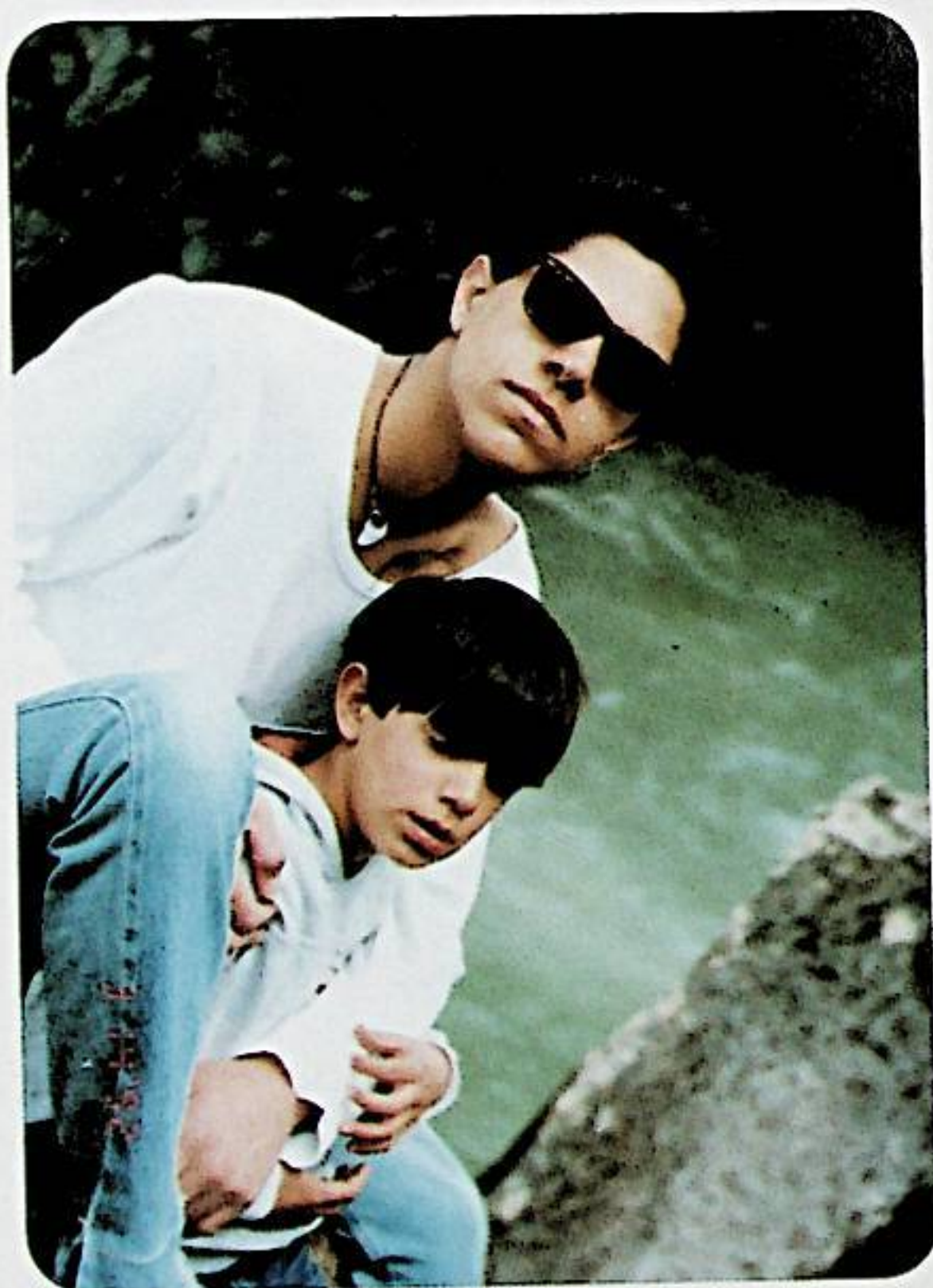
היה לי אח

הוא לי יד כשקרא

אני אחיך על תשכח

היה לי חבר

היה לי אח

משה מ'שאל

נחז' אהוריו נדכ ונסרין מ'שאל כתאריק 10.10.73
(י"ד תשרי תש"ל)

אחז ככית הספר היסודי שימסוני כפתת-תקוה

אחז כתיכון עירוני ט', ת"א.

כלות החופשי אהב אנא כליטרה, לחקות שחקנים
וספר כדירות, אהב טכס וחיות, העריץ את אלכיס.

כחסיקה אהב את: "הדלתות", דיוויד כואלי, אניס גאפלין, לפלין, הקיור
אלכיס פרסלי.

השתייק לתנועת נוסד: כית"ר.

התל"ס לזרה 15.10.91

תחלת ש"ת: קיכא דסנה 11.9.91

האחלות "דחלים" 10.8.92 תא לכה לסיים.

אח ככור אמאיה, ירון, יניכ ל"ל, אכיסד

ניספה כתאונת דרכים

עארסה כיום שני ה-8 ככרואר 1993, י"ל כשכט תשנ"ג, כשסה 1730
כט שרה כחופשת ר"ל

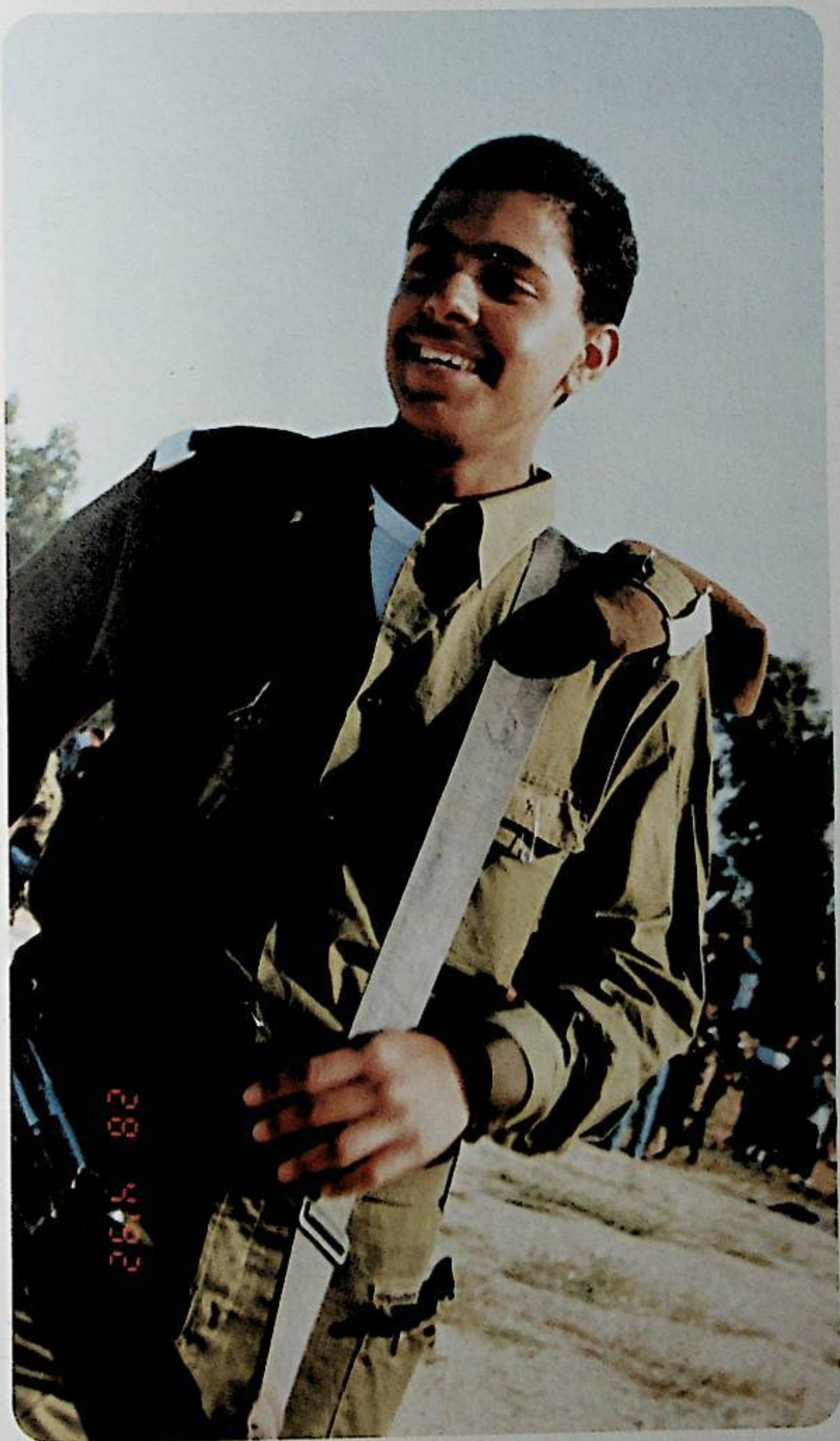

pac

צבא הגנה לישראל

02344 3.7

יום בשבט תשפ"ג

9 בפברואר 93

משפחה יקרה !

רב"ט משה מישאל נספה כתאונת דרכים שארעה ביום שני ה-8 בפברואר 1993 יח' בשבט בעת שהיה בחופשה רגילה מהצבא ככניס שבין צומח-רנטיס ליישוב בית-אריה.

משה הגיע ליחידה כחייל בהאחזות "רחלים" באוגוסט 92, לאחר שסיים סירונות במחנה 80, כחייל קרבי.

משה היה חבר גרעין "אחגור" והיה זה שגם החזיק את הגרעין כרגעים קשים בסירונות, בהאחזות בחנאים הקשים ובכלל. משה ידע לקבל את הדברים הקשים במין שלווה אופיינית וידע איך לעודד את חבריו בצר להם.

שאיפות היו למשה, רצה לצאת לחל"ת - רצה להנחיל לאחרים את אשר ספג הרגיש את הצורך בשליחות, בלהעביר מסר לדור הבא.

חמיד דיבר על ההורים כמה שאוהב ומכבד אותם, כמה חשובה לו המשפחה והמסורת.

החברים מהגרעין וההיאחזות אמרו עליו: "הוא החזיק אותנו" ו"בסירונות הוא סחב אותנו", כזה הוא היה אוהב לעזור, חבר טוב שידע רק לעשות טוב לסביבה.

אנחנו מתאחדים עתה למשפחה תחת היגון והצער על הילקח היקר המשותף.

אנחנו את משה - לא נשכח.

ברגשי צער וכאב עמוקים.

יוכל צנ - סרדכי, סגן - אלוף

היחידה

מפקד

יניב מישאל

נחד' אהוריו נדב ונסרין מישאל בתאריק 7.8.83
(כ"ח אלב תשמ"ג)

אחד בבית הספר היסודי ע"ש יהושע אן ל"א, בבית-ארורה.

כלתנו החופשי אהב אן אן בתופים, זסיין בטבע, אהב חיות,
צפה בלילה כהערצה.

במסיקה אהב את: "רוכים ופועלים".

אהב לשחק ב: במחשבים ו"מאסון".

יניב אהב להיות בחלל ופונה שכל מחריחים אותו לכבד דברים
שחזר על שולו בכל נשאל
היה יחד נקי אסטטי ואפילו מאונדו.

אח אשה ל"א, מאיה, ירון ואביעד.

ניספה בתאונת דרכים יחד עם אחיו הבכור משה
בדרך חלרה הביתה לבית ארורה,
כיום שני ה-8 בפברואר 1993 י"ל בשבת תשנ"ג, בשעה 17:30.

1/12

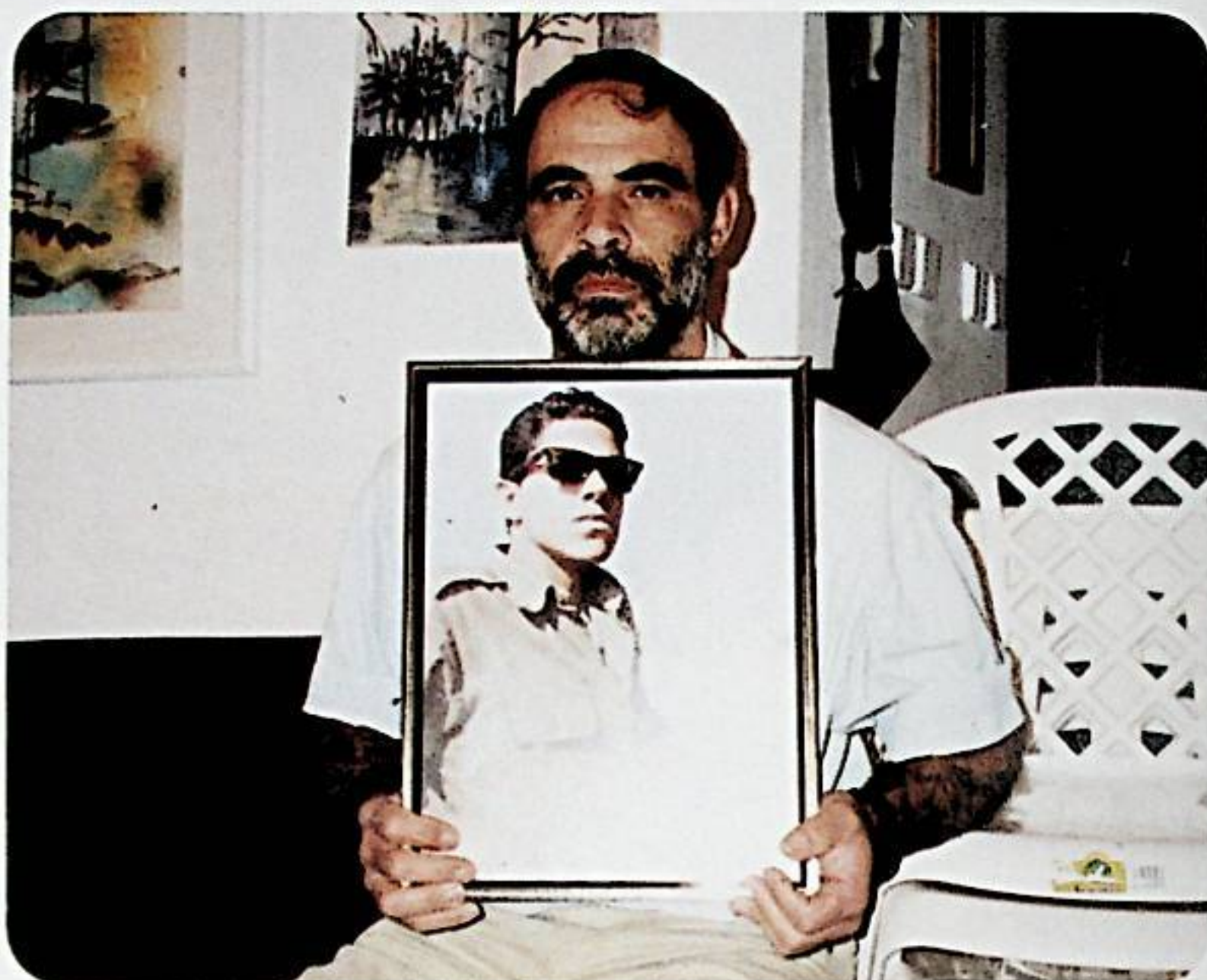

מכתב מאב זכר

אמשה היקר.
לא מלחן כאלת הביתה זרילתה
לא מלחן ישכנו ופוחחנו כענייני השיארה
על התוכניות, על העתיד שלק דיכרת
לא מלחן טיפנת מאחולת "רחלים".
פתחת את השיחה כסלנא האופייני זק
"יא כויה שלום מה שלומך ומה העניינים?"
עניתי זק כרוק השם
ורכרנו כאילו שנינו כענינים
וכתשובה לעלמה לשלומך תמיד כסלנא, סככה השתמשת
חשיבך. כלם מתעלעלים לראותך כקרוק
רק מה, ככקשה שזור על עצמך טוב
שלום ורחמאלות אחרת
וכאל תידאלא אולתו הרילסת
וכתמסך זכר עם אלמא כיקשת
על שלומך לאלמא לם סככה אחרת
וכתמסך אלמא לא שוכחת לעלול
"מה" אתה כבר כא הביתה?
לם לאלמא שלום ורחמאלות אחרת
לם אולתה כאל תידאלא הרילסת
חשיבך על אחיך החמוד יניכ - אי אפשר לא לומר כמה חילים
הייתם ממש כמו תלומים
אולתם כהגרש ליל של סו שנים
הייתם ממש כשמה אולת, אק כפני לופים
סוכרה שניכ החמוד כח זרעאר איתך אנצח נצחים
חשיבך. אתה יודע מכתב ככה לא מסמים
זכני שלא כותבים כמה איחולים
אק אומר זק חשיבך, את איחולי לא ניתן לכתוב כחילים
איחולי הם מרוב
ואני מתפלל יום יום לאל.

k2k

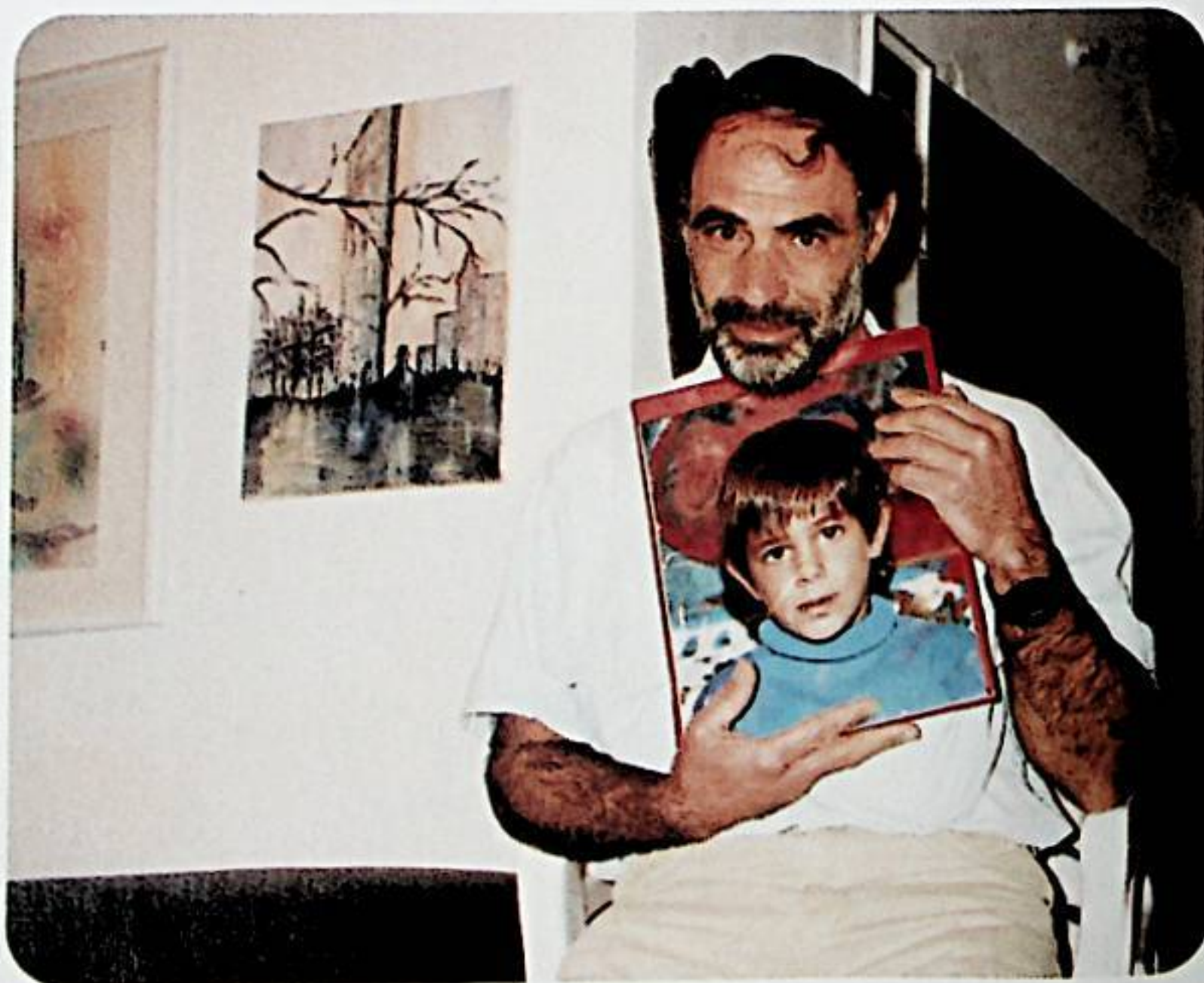

"יניכ" מזכרי האב

**ישבתי מול התמונה שלך - והיכסתי כה
היכסתי כשערות החלוקות
היכסתי כלכות והעני"ם המקסימות
היכסתי כאל ופשתיים החתוקות
היכסתי לזן ארוך מאוז.
אל פסם לא היכסתי בתמונה שלך לזן כה ארוך
ונראה לי שקרה דבר מוזר
משום מה התמונה עזובה
נכון אני כוכה - היא מריאשה
כסוח אם היית יושב מולי
היית אומר לי - אכא - אתה ממש לא נורמלי!**

k2k

... וחי'י פסם בפסם פוקס חיתר
והחשיכס זנ'אן על חיתר אחר פחות

וסור חיתר אחר פחות

. וחיתר'ים פקסו ו

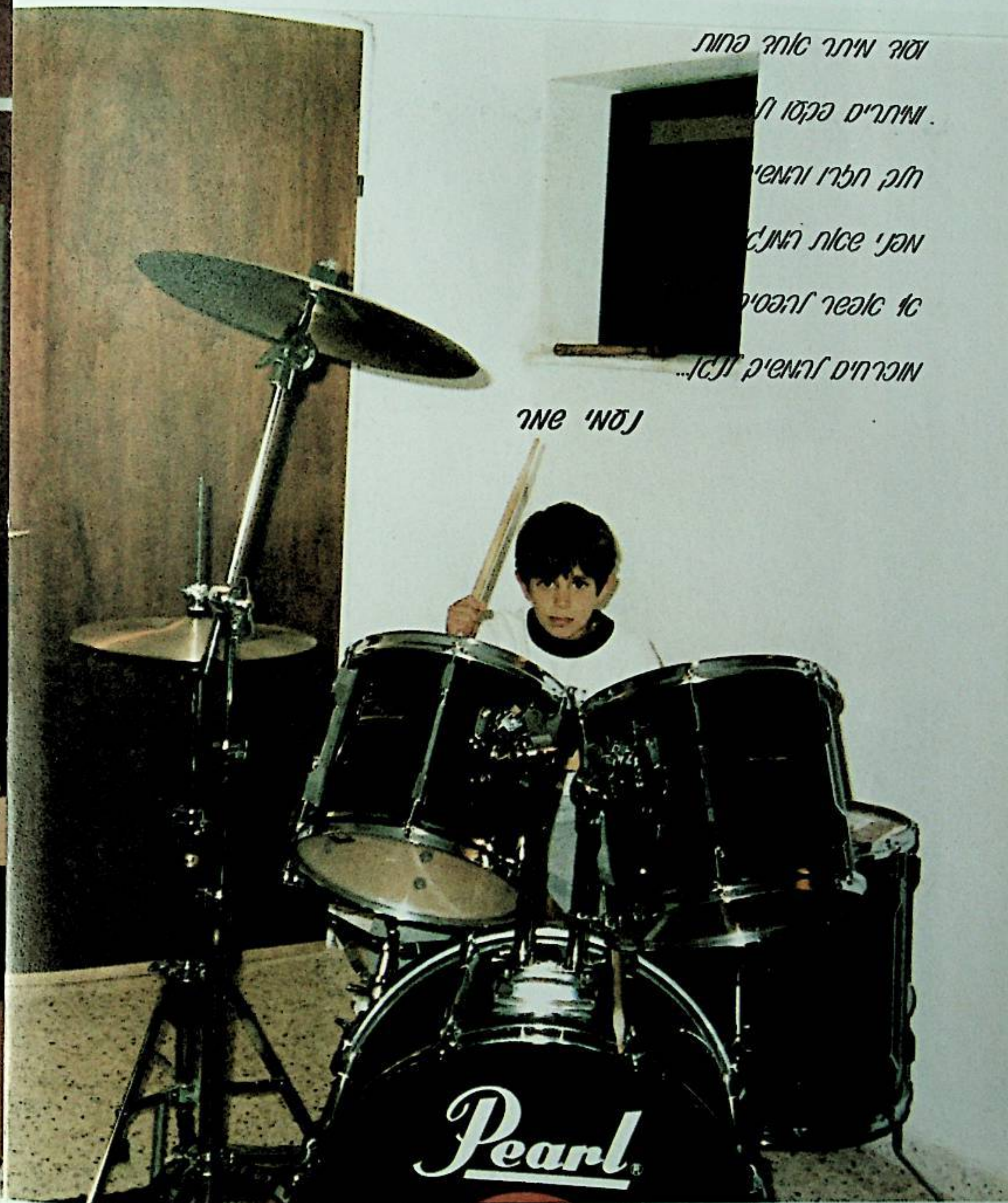
חוק חלרו והחשי

חפ'י סאל רחנ'א

אז אפסר להפסיק

חוכר'ים להחשיק זנ'אן...

נעמי שחר

מכתב ששה כתב להוריו האהובים לו מכל
אלו נמצא בין חפציו:

"רע לי מאוד, ומצב לא טוב. אין עם מי לדבר על הביטחון. אין מי
שיבין שברע כל חושבים על דברים רעים. יש פיתרון טוב, הפיתרון
הזה לא מתאים. אני מנסה לחשוב כמה כן אחי טוב לי. יש דברים
כאלה. אבל הם ניראים דבריים ומסורתי רחמים עצמיים.
מסתם לא הרגשתי כק, אק כשמתכבדים מכינים דברים כצורה שונה
לחיות ולשירה, אין ברירות אחרות. לכן לה מה יש, ועם לה דריכים
לחיות.

אני מתקב, לאהבה אמיתית. חסרת מעצורים שטור לא ניראת
כאופק, אהבה ורורה, אהבה יפה. אהבה לכבית ולא לה הזכ. אין
מלא ותפש. אינה יודעת מראש.

אילו הם הדברים כפי שהם ולא מסכות, האנשים לא מסריכים ולא
מכינים את לדלות האדם ואת הנפש היפה שלי. אני אנשים כן מכירים
אותה והם האנשים היקרים לי בעולם כולו. הם האנשים שאלתם אני
אוהב, כי נפשי קרובה מנפש האדירה והמיוחדת. אלתם אני
לעולם לא אאכלב, הם אוהבים אותי ואני אוהב אותם, אלו
הם אמא ואבא שלי.

אני מחליק מעמד עם כוח רצון, ומחשיק לקוות לטוב כי התקווה עדיין ישנה
והגר לא ככה.

אני מתפלל לאלוהים שיהיה טוב ומעמלות ליכי ונפשי תתלכמה.

לילה טוב

שלית ראשון

קיבוץ דפנה

10.11.91

N.N

mcv2id

Handwritten text on a piece of lined paper, likely a letter or a journal entry. The text is written in a cursive script and is mostly illegible due to the angle and handwriting. It appears to be a personal message or a reflection.

... כְּלוּרִית שֶׁל שִׁסָּר, וְעִינִים עֲחוּקוֹת
וּקְטָן רַעֲשֵׁ מַלְאָךְ אֲלֹתֶם שִׁירִים
מְדַבֵּר אֲלֵינוּ צוּחַק וּמִצִּי"ר
וּסְכִיכַה רֶשֶׁקֶט נִרְאָה פֶתְאוֹם אַחֵר...
עֲכָשִׁי כִּבְר לֹא יִהְיֶה יוֹתֵר
עֲכָשִׁי לֵה כִּבְר אַחֲרֵי הַסֵּף
אֶבֶן אֲסוּר לְיוֹתֵר -
צִרִיק אֶת הַכֹּל לִקְבֹּץ וְלֵאסוֹף
לְנֶעֱמֵת כִּתּוּב מַחֲסֵן הַזֶּכֶר
לְנִצּוֹר וְלֹא לְשִׁכּוּחַ
שֶׁכֵּן כֹּאכֵי לִכְבִּי
יֵשׁ כֵּן הַכּוֹחַ
הַכּוֹחַ לְהַמְשִׁיךְ לְחַיִּים
עִם כֹּל הַלִּכְרוּנוֹת לְחֵבֶר אֲלֹתֶם כִּיחָד
וְלִיצוֹר אֶת הַתְּמוּנוֹת
וְשׁוֹכֵה הַכֹּל מִתְחַלֵּה
וּקְטָן רַעֲשֵׁ מַלְאָךְ אֲלֹתֶם שִׁירִים
כְּלוּרִית שֶׁל שִׁסָּר, כִּיסְתָהּ אֶת הַפָּנִים...

מחברתו של יניב, שהכירה דף אחד בלבד
(שכוס לפני חותו)

זם שישי, כי בשבט תשנ"ג, 29.1.93

מה לאלת תקשורת?

חכמה של אלה ואחר

מה לה לאדם אלה ואחר.

אני הייתי רוצה שיהיה לי מסרבת תופים ענקית ושתי תרמוקות לדורות

ואני אהיה האתמול רבי טוב בשמים

ואני אהיה מארסם בכל השמים כולו.

וזה לי תוקי שיזכר וקוראים לו תוקי תוקו.

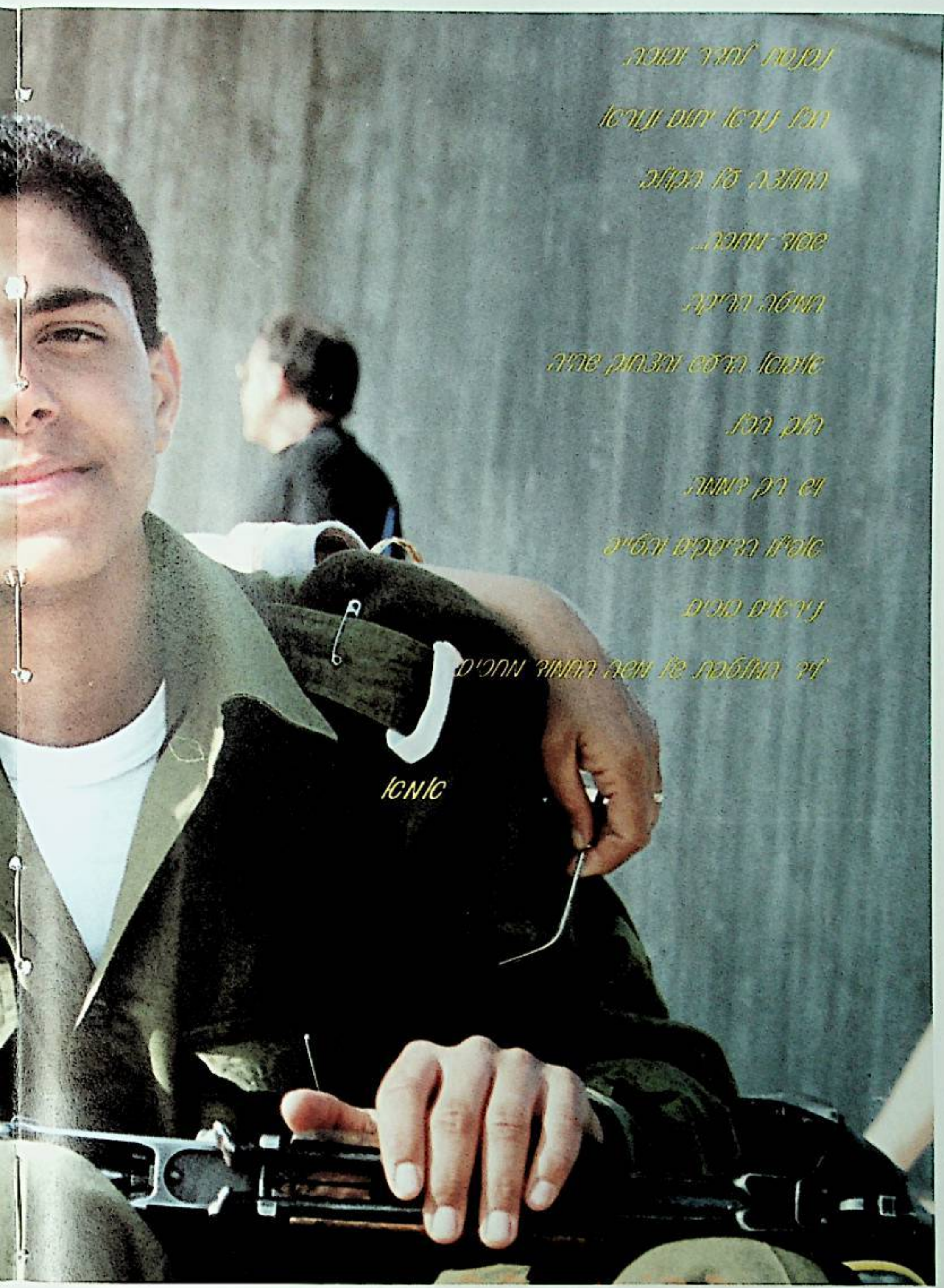
היה שורה

29/1/93

יום שישי ב' חשוון תשנ"ג
מה לילאת תקשורת.

חבירה של אולר ושמחה
מה צה גורם אולר ושמחה
אנ תה' ת'ה, רוצה שה'ה'ה
ס' אכא רכ'ת' ל'ס'ים אנה'ת
ול'ת' ת' ר'ב'ק'ה'ת' ג'ע'ו'ת
ואנ ת'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'
ת'כ'י' ת'ו'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'
ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'
ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'
ס' ת'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'
ס' ת'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'ה'

נאמסר למצור ומאבד

הכל נהרס ימים ונהרס

החולצה על הקולר

שסור מחזק

החיסל הרצק

אמנאל הרעש והצחוק שחיה

הלק הכל

יש רק צמחה

אסילו הריסוקים והטייב

ניצאים מוכים

ליר המלסכת כל משה החמוד מוחכים

ICN/C

בדצמבר 16 בארץ ישראל
 אלה נאמרו שמואל ואלה נאמרו -
 חזק ונאמן שמואל ואלה נאמרו
 חזק ונאמן שמואל ואלה נאמרו
 חזק ונאמן שמואל ואלה נאמרו
 חזק ונאמן שמואל ואלה נאמרו

שמואל (שמואל)

שמואל

שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו

שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו

שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו

שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו

שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו
 שמואל ואלה נאמרו

שמואל ואלה נאמרו

יניב

היה הוא יקר לנו.
היה לו קשר אם הכתה שלנו.
איך לה קרא ומה?
מה הוא עשה
כמי הוא פלע?
איך כולם כמו איך הרגישו?
מה עשו כבדי זראותו שוב?
מה פלענו ורעה כאב הרגשנו?
פשוט על רמפה נא הרגשנו.
איך לה קרא?
האם כחציאות אלו כדמיון?
ורק עולם סוכנו כמו את המכונן.

כתבה: מיכל פרידמן

כיתה ה-2

חבל

יניכ ומה נפטר.

חבל! שלה קרה

חבל!

הם היו נורא יקרים לי.

כעצם יקרים לכולנו.

אחרת כבוקר כלם כבו אפילו רשאים

כאלו יום לא הלכתי לכית הספר

פשוט לא יכולתי

אמה לה קרה זהם, אמה?

חבל!

חבל שכל המשפחות נהרסות כלל משהו כלה

אמה המשפחות הכי טובות נהרסות?

ניסיתי אהר'ים את עצמי וזה מכיר לי שכולם יש סוף

אבל לה לא עבר.

כלל שידעתי שהם לא עשו כלום

ואם ידעתי שכל יתר הוא עולם כפי עצמו

ועד היום אני לא מאמינה שלה קרה

חבל!

חבל שלה ככה שזה כל יש סוף

אבל מה שכאח אחרת כל הלחן ככל מצב

וככל מקום נלכוד אותם, את שניהם

אחרות שלה קשה ואחרות שלה כואב

יום דבר לא יחנך ממני לא לשכוח אותם

כתבה נילי דסאלו

כיתה ה-2

אלהים תמיד חשתי שאתה אורח איתי.

הענקת לי כאלה ימים חמודים

לא הפסקתי להודות לך, ולשבח אותך

כל יום לפני שהלכתי לישון

ראיתי את האנשים שלי במיטות

מכל ימי הודתי ואחרתי שאני אלפי זמנות בורא עולם

רק כיקשתי דבר אחד, שתישמור לי על כולם

לא יודעת מה עשיתי לא בסדר שהענשת אותי

כה חמורות...

לפחות ממני את החמודים שלי

ורחמתי אותי כוכה ליד המיטות הריקות

עו רק היית נותן לי סימן לפני כן

עו רק יכולתי אפילו לראות לחבק, להרגיש מהם

הייתי נותנת...

knk

קשי לידת הוא להסב לחיים כאב כה על
על אובדן שני בנים יקרים ואהובים למשפחה אחת
עברה כבר שנה מאותו יום נורא, מאותה פתאומיות אכלרית
שהתירה את כולנו החומים לנוכח אכידה כבדה ממש.
הריק שנוצר, והצער העמוק כמו שרזיים באויר.
ככל ריכס, ככל פינה.
נראה כי כל אכן, כל שיח ועץ בסביבה הקרובה אינם אלא
עדות איתנות לזמנכם של הבנים.

משה -

שמו ליבו והרצון להטיב עם הילולת אפינו אותו בחייו.
לא בכדי בחר באלו בוקר זכורות עם יניכ - האלח - והנעים
את יוחו.

אז אפשר לחשוב עליו כמושלים אחרים מלכד-חן, מאיר פנים,
אסטיטיות, הומור וסימפטיה, שהיו עבדו אורח חיים
משה שידע תמיד להסתפק במה שיש לו, לראות יופי בכל דבר,
אכן היה מאושר והקרין הרכה חיים כלפי המשפחה והסביבה
מעל לכל אהב את הוריו. בארץ כל הבנים שלו היו תמיד נשיקה
וחיבוק, ובעלזתם פתר כל בעיה, כי עבדו היתה לו הגרם הכי
טובה וטבעית לפיוס.

אנו מכיחים לך - שרק כך נלכוד אותך -
תמיד, אנשי, ואהוד.

יניכ -

לכור לכותנו ייז יפה, שופע חיוניות ומרץ.
הרפתקן אחיתי שהאה רעיונות מקוריים, כחתי שרתיים
ומעשי קונזס למכיר.
ייז ריזי, חם ואלוהי - מוסיקאי עירני למתרחש בסכיכה וכטבע.
ייז כחולא חוכן החירה ייז שירדותו נאדעה כאליכה.

המנועים נדחו, הלאל עזר חלכת,
מכני סאיש מאיתנו יוכל להחליר.
תחושת האין אונים אלופת את כולנו -
כך הלכו ואינם - משה ויניכ

והלכ מסרב להנחם...

אורית כרנשטיין
שכנה וחברה

תנו לי

תנו לי אתכם,
תנו לי את נשיקת המרפא – פרח־לב הזהב.
תנו לי חבוק חזק מהלב.
תנו לי לבבות על כתפיקם ולא לעצור.
תנו לי לומר לכם את מה שיש לי בלב.
תנו לי להיות עצובה וכואבת עד כלות.
תנו לי לא לחיד וללא לצחק.
תנו לי לומר לכם שהיה לי בן.
תנו לי לא לאכל את מה שבני אוהב.
תנו לי ללבש שחור כמו שהלב רוצה.

תנו לי אתכם,
תנו לי לתת לכם מה שאמא נותנת לבן.
תנו לי להיות אתכם בלי הגבלה של זמן.
תנו לי לחבק אתכם ולומר לכם כמה שאני אוהבת אתכם.
תנו לי לשבת לידכם קרוב, קרוב.
תנו לי לשבץ מכם ולומר לכם "לכו כבר לישון, התעייפתי מכם".

תנו לי לראותכם באור ראשון של בקר ולדעת שיש לי אתכם לכל היום.

תנו לי קול של בן שאומר לי "אני אוהב אותך, מם".
תנו לי חיוך בישני של בן אוהב.
תנו לי קצת שמחה בלב.
תנו לי לבבות לבן עיף ורעב.

תנו לי גאווה ללכת אתכם ברחוב, שכלם ידעו שגם לי יש בן.
תנו לי לאפות לכם עוגיות לצבא ולחברים.
תנו לי חבוק חזק של בן שחזר משרה הקרב.
תנו לי לדאג לכם שלא תפצעו לעולם.

תנו לי לנקות את נעלי הצבא הגדולות שלכם מאבק המדבר.
תנו לי לחכות לכם ולדעת שזה לא סתם לחכות, שתשובו לי
עוד.

תנו לי להסתכל אל הדלת ולדעת שיש מי שיבוא.
תנו לי להיות חלשה לצדכם, כי אתם כבר בנים חזקים.
תנו לי לטפל בכפות רגליכם הכואבות.
תנו לי ללסוף את ראשיכם שעות על שעות.
תנו לי לעבור בכפות ידי החמות על פניכם היפות.
תנו לי לעודד אתכם ולדעת שיש לי זכיות.
תנו לי לומר לכם מה שבראי לכם ללמד.
תנו לי לתפר לכם כפתור שנפל במדים.
תנו לי לכבס ולגהץ לכם כל השבת ולמלא תרמילכם בהרבה
אהבה.

תנו לי לעסות את כתפיכם הכואבות מן המשאות הכבדים.
תנו לי לקוות אתכם שכל זה יעבר ותשובו להיות שלי אחרי
הצבא וכל המלחמות.

תנו לי לחכות ליום השחרור ולהכין לכם עוגות טעימות.
תנו לי לבחר לכם כתנות יפות.
תנו לי חבוק חזק שלא אלה לאבוד.
תנו לי להיות אמא של קצין עם דרגות על הכתף ולא
בקופסאות.

תנו לי להיות אמא של מ"פ, מג"ד, רמטכ"ל, שר הבטחון.
תנו לי לראות את בני חובק נערה.
תנו לי להיות חמות טובה לכלה.

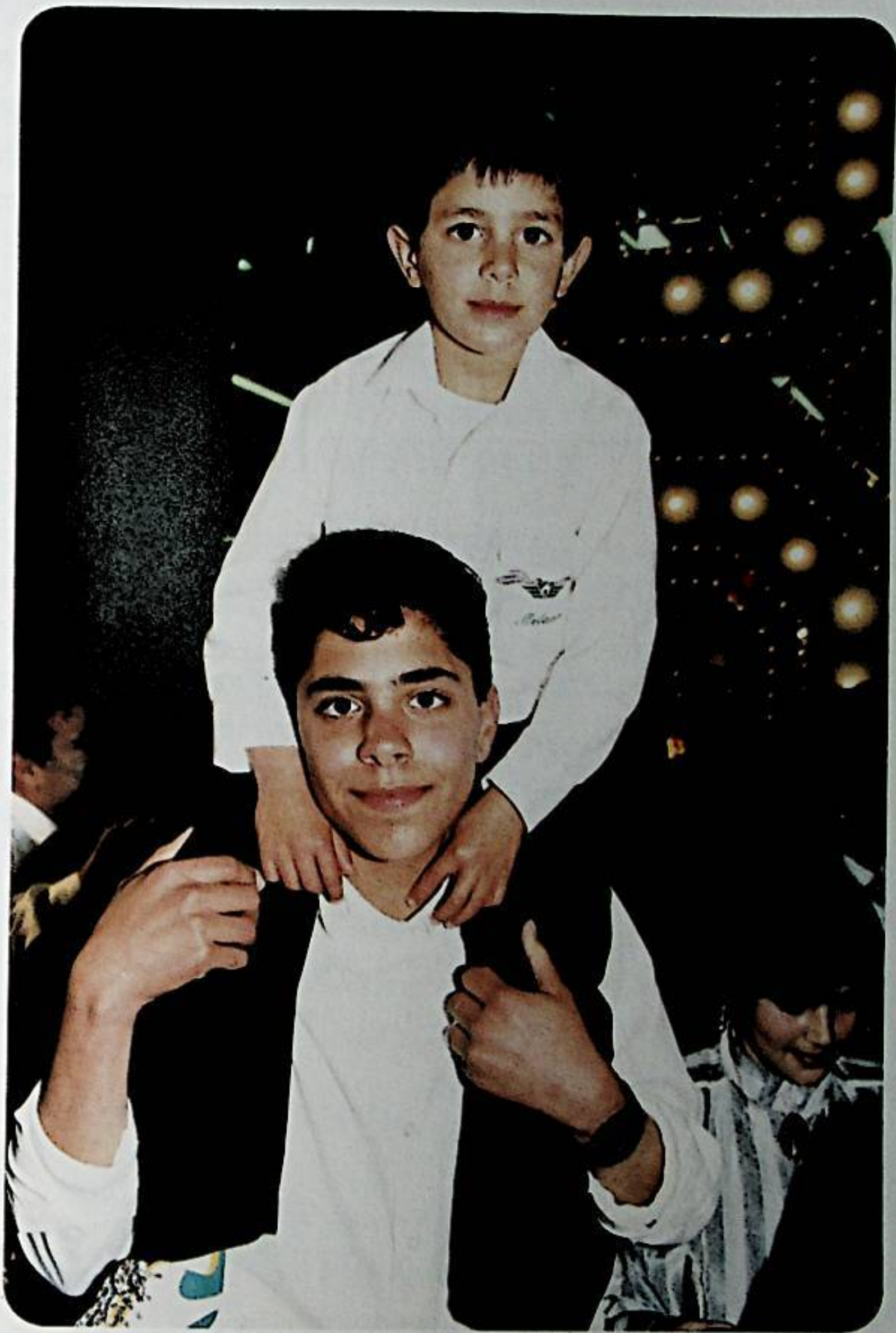
תנו לי להחיות את כל הצפיות המתות.

תנו לי לבכות! תנו לי לבכות!
כי כל זה לעולם לא יקרה לנו עוד.

רחל מלמד-איתן
אמו של איתן ז"ל
גבעתיים

תנו לי לחיות.

שירים עז כאן / נחום היימן

שירים עז כאן
ניתנה לנו ארצה
עז שהלחן שלנו יעזור
הו' לעמים ואור
מה עוז אפשר לרצות
מה עוז אפשר לרצות
ימים מחני ומחנק
האדמה זקנה.

2X

שירים עז כאן
דקה אחר דקה
צרות ואוהבות וכאובות
אכל האחרונה סופית וארוכה סופית וארוכה
שסון השם והחיות
הגיע עז הקו.

2X

שירים עז כאן
כאובה הפסלה
לם האויר מתחיל להיות דליל
אכל זכס ווי עוז נישארו חתים, עוז נישארו חתים
לכור איק שהלחנו כאן
כשיסגר הזמן

2X

שירים עזר כאל

הבני והבחור

קולות האנשים כוכבי הליל

השמש והים, הלחם העולם, הארץ והחיות

וכל מה שהיה נשאר

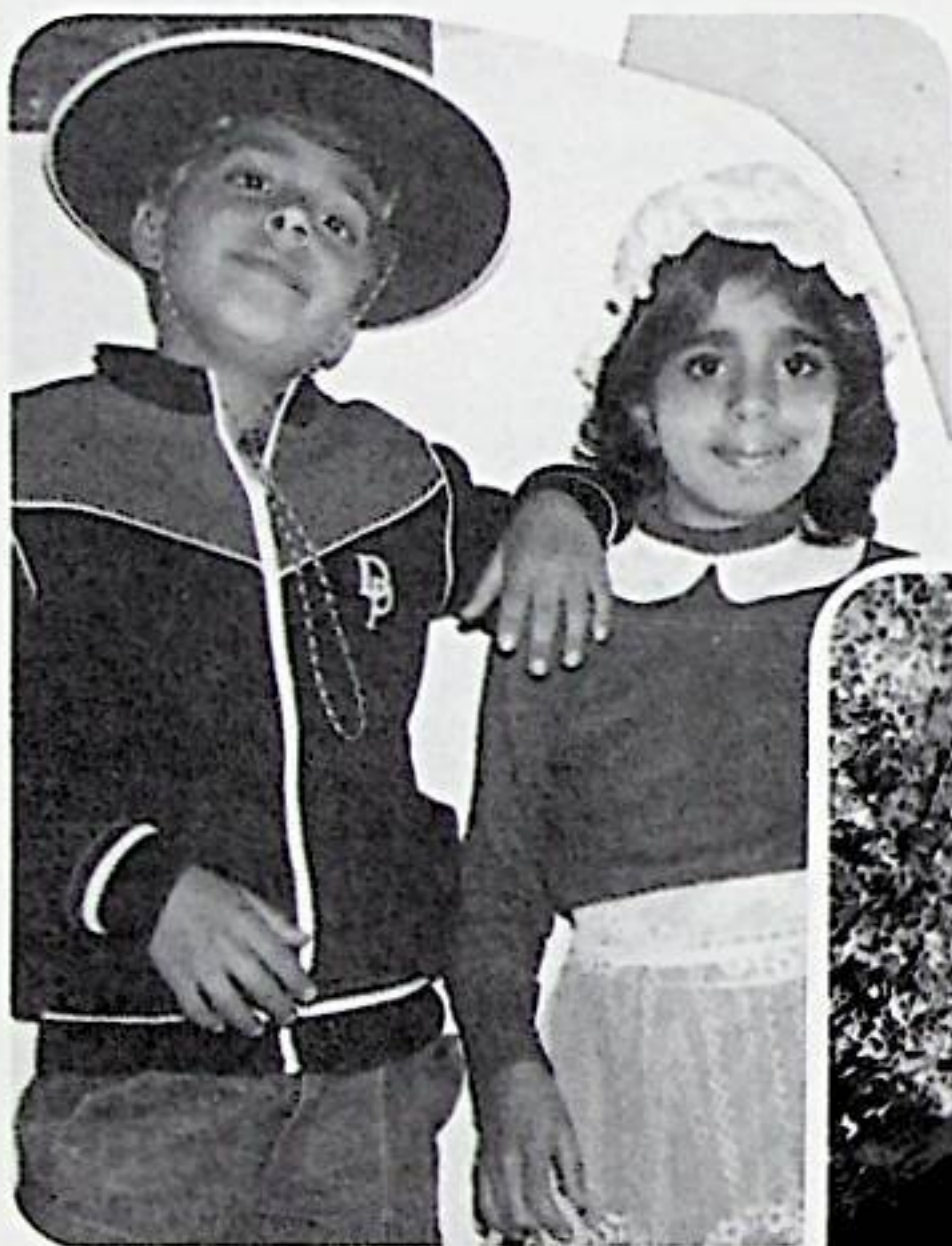
לחיות בתוך השיר.

2X

לאחיי היקרים משה ויניב

ללא חיים...

מאיה מישל

והכל אשר הניח

לא ינועו לעולם

יניח

ונשארנו אנוחנו

עמך לפתע ודמם

עם עם ותחונה

ולא העלים ולא

קבר לכבוד עניו

העני

והרבה כאב

ולא האלע

ולעולם.

THE END (THE DOORS)

This is the end
Beautiful friend
This is the end
My only friend
the end.

Of our elaborate plans,
the end.
Of everything that stands,
the end.

No safety or surprise,
the end.
I'll never look into your eyes,
again.

Can you picture what will be,
So limitless and free...
Desperately in need
of some stranger's hand
In a desperate end...

ש' פסח

15 מרץ 1993

מקבל כדור"כ ש' נותנים כחלים
מקבל נותנים גם מתנות
זכאים קטנות זכאים גדולות
אב כפסח תשנ"ג רשנה
לא קיבלנו שום מתנה,
לא קטנה ולא גדולה
כאלו לא היתה שום סכנה

אב ריכזנו של עולם זקח מאיתנו מתנות
לא אחת אלא שתיים גדולות
שתי מתנות, סאפילו רון כל העולם
לא נותנים כדי להחליפם

כסה"כ כקשה קטנה מריכז העולם
שאר טוב טוב על המתנות היקרות
כי מי מאבד יודע שהן שתי נשמות טהורות

אבא

אני נשכח

אני נשכח כלככות נשכחו להורים שכלים
לדעתם שללא שעות ואם ימים
אני נשכח לכל התקוות שהיו ובתאום אבתי

לאותן תקוות נרגעו ולכרונות
לכרונות נכתבו מילים יפות
אני נשכח לחיות האקסים על בני הילדים
חיוק שהנצח רק כחמונות לעולמי עולמים
ועוד נשכח על דברים שהיו וכן ראש אינם

או היה אפשר, או היה ניתן
הייתי עושה רגל
הייתי מוסר את לופי ואת נפשי
הייתי צם ימים רבים ומבקש רחמים
הייתי מקבל על עצמי כל עינויים רגלי קשים

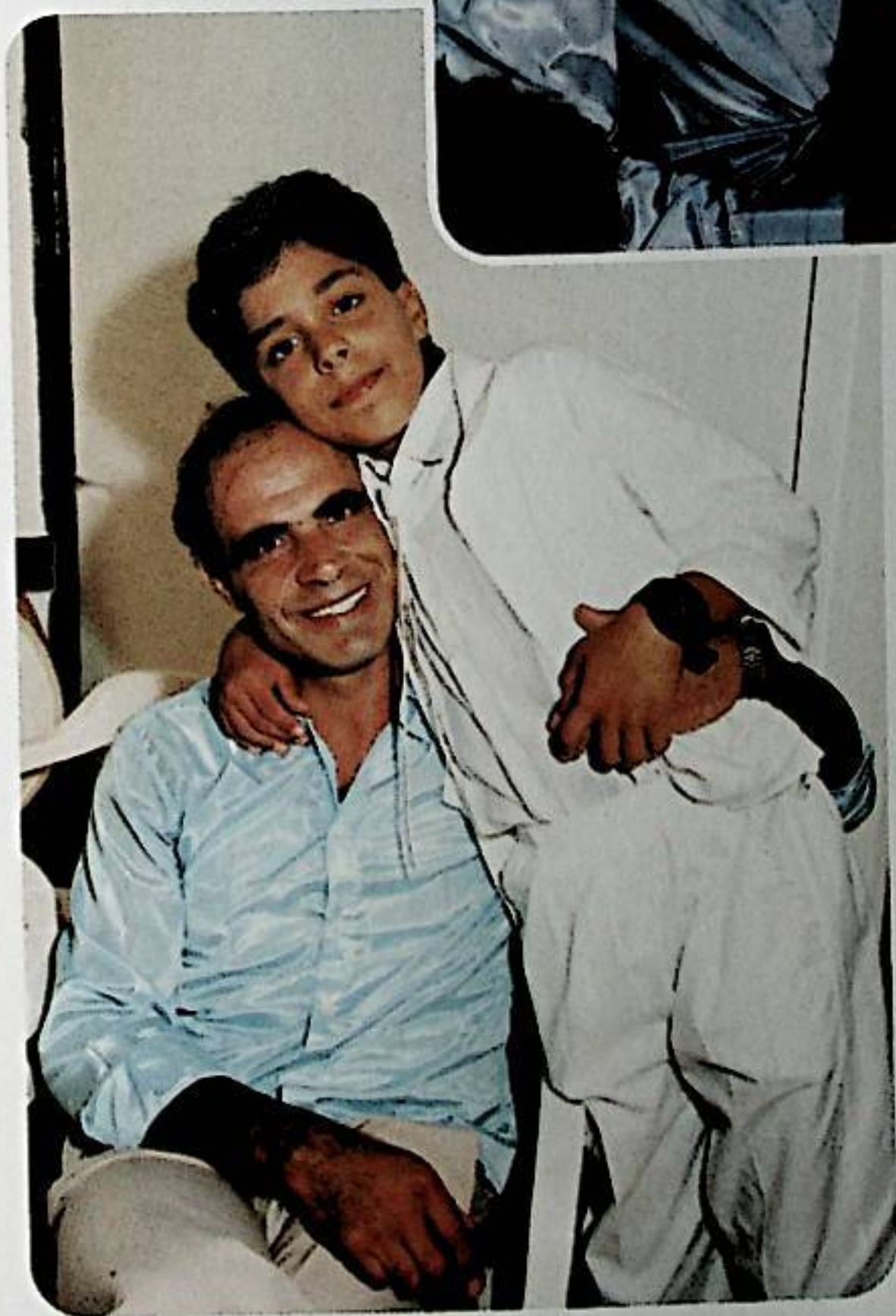
אב מה לעשות? מי יודע מה יהיה?
מי יודע מה יקרה ואיך ומי ידע שכל יקרה?
למרות רגל כרור לי דבר אחד
מה חשבות של מורא עולם
יש שכל תרנגולת לאדמו!!

פורים תשנ"ג 1993
 כשחלש פורים נלכדים לסיפורים
 אסתר וארזכי ואורל הירודים
 כיצד פור להו אורל
 והאורל מפתיע כל אדם
 האורל חלש כצורות שונות ומשונות.
 לפעמים מכה לפעמים מעלה
 לפעמים משפיל לפעמים מרים.
 לפעמים מעשיר לפעמים מעני
 אם מעצב ואם מעליל
 אם אנשים מאושרים נהפכים לאומללים
 אך כאלו חלש אינו שואל את האדם
 לכן כפי שנאמר לעיל
 פור השנה עלינו נפל
 הפך בני ירדנו לעת רוחות לעת נשמות
 כפורים השנה שניהם התחפשו לנשמות
 שתי נשמות טהורות ולכות
 הם ראו, ראו את כולם
 אך אנחנו לא ראינו אותם

אכא

עמו אהאטן

יום יום מתחילם דברים אצורם.
פועה רדיו שמה טאום למאצנים
קורא סיפורם כתוב על דברים על נסימים

פועה סאויציה האיום תמאנר מלעצער
כאילו הדיונה נכבדה לסדום וסמור מרוב האסאלר
או מהאום קשקשים כואלטיקאום על אמנים
שבחי "פירוס" שחקה לא שול אעל מילים.

חבשה על הרעיון מתארת דרכים
חבשה על ירוש חילום בידי המהבאים.
חבשה על דקירת אצורים בסכונים.
חבשה על אורחים לא נסימים.

תחלם חבשה על אי בחון מלכ הדיונה
כאם מיניצים, מלכנים
כמאן אי אכסר לילי מדשים
מחוק שאחרי סיום החבשות
האנל ארבה הם מאתלים

שכבה לא נכבה על המחלות
אם לא נכבה על צור, יואל טאלום מה עשיר
אלאחיום זה אור, והגורל הלא אכסר
אלאחיום טעם מקרה, חייב כל אדם לנהל טעם יקרה
וט אלהים מה פתאום זה מכל ביש
אחרים אלהים זה ממש השם
דריק אומר כואל טעם חשש
כל אלה האור שאלהין און רשעים
אנשים האדם סובב סובב וטא טעם חשש

אך : לא אשיל אותך אל האסון שאתה על
זמ לא אשיל אותך עם הכתמה הזוילא.
ני אתי האמין אהר יודע התורה באידיש.

הנה תר אילא. אסון "כפול" שללא נסכה לדיואר
נקטו "התקן" האלים האילא. לדאזערע - ללא סיבאר
כאק אלא. אצור אלא. ונק קרסה אלא. השללה.
כאלע. באים יא אלא האסון הנאיא.

כבר נאמר על יוצרים אלא האלים אלא התאווה
מהפסים הדדק אלא הדאין אלא האלים
אשאלים ושאלים כאל יא קאן אלא אלא.

ואל אבא! אלא אלא האלים "תמים"
העם הזה זקוק לניסים אלא האלים. התמים.
יא אלא האלים האלים האלים האלים
יא אלא האלים האלים האלים האלים.

אך! אלא האלים האלים האלים
אך האלים האלים האלים האלים
כאלא. עם האלים האלים האלים
אך האלים האלים האלים האלים
אלא האלים האלים האלים האלים
אך אלא האלים האלים האלים האלים.

הנני אלא. חייך עם הנאיא הנאיא.
הנני אלא הנאיא האלים האלים האלים.

אלא האלים האלים האלים האלים
אלא יא ויקרה אלא האלים האלים האלים.

אמן!

אבא 1934

יא הנני הנני 50

אשאל האלים האלים

מעלות תקוות

אנשים חיים עם הרבה תקווה ואמונה בלב
 אנשים מתעוררים עם מעלות בלב
 אנשים עם אמונה מתפללים זאת.
 אנשים מאמינים אינתיים מתוך הלב
 אנשים כאילו לא מכינים שמיאלות היא כעצם אחרת
 אנשים כאילו לא רואים מעלות נהפכות בין ראש לאשיות
 זי כמו לכל האנשים גם היו מעלות בלב
 זי כמו לכל האנשים יש אמונה תקוות ותפילות
 שירינו יצאנו כהכל.
 אב אחרות הכל נקטעו שני ירדנו חללי התקוה
 ובין ראש הכל הפך לאשיות.

אבא מרץ 1993

יניב
זה-הילד שם
בפינה
זה-הילד
שאהבנו
נורא

מצחיק ופיר והם קצת

משגבל

ונאגב אותו כלים וכל

ליב

מא"ל כרונ

בבית הספר ניכרת הרגשת ריקנות משהו כאלויר מביא לזקק רועם
 מכסים סאומרים הכל ניראים ככל פינה, רוח מקפיאה של בוקר סלרירי
 שררה כאלויר, קור מחלחל ומחלף את צמורות הלל.
 וכבוקר כאילו נפרצו השמים וכבו טפטף לשם כואב אתם חסרים לנו כאנו?
 יניכ - חסר לנו הילד החמוד בעל החיוך הכישיני, הילד עם שיער חלקק
 וכהיר שהפך לסת יפה.
 זעיתים מצאתם את יניכ עם פרי אלו כריק שלא היה שוכח להביא
 תורתללות סאילו הכינה תמיד היה מכבד אחרים
 כבר לא יצעדו יחדיו יניכ ואכיוחי ועידו ועוד, תמיד כיחד שותפים ככל.
 עולם הטבע, כלי רכב, מחקקים, חברותכם הרדוקה הפכה מוכת
 ודלמא ככואה לאחוות בני האדם.
 הייתם מקור ללאווה למפחתכם ולכלתנו.
 וכעת כולם כואכים את האסון הטראלי ואת העדרכם מכין החיים
 בית סיפרנו איכד לא אחד אלא שניים מפרחיו היפים
 נסעתם ליום כייל ולא שבתם אק את הלל לא ניתן להשיב,
 לא את הלל החיים ולא את הלל האוות.

זעתם תיעארו חריות כלכנו
 אנצח נצחים נלכור אלתכם
 חברים

משפחת בית ספר ע"ש יהושע לן ליל
 בית-אריה

214-000

מנהל חינוך י"א

מינהל החינוך
הנוער והתרבות

עיריית תל אביב-יפו

קרית חינוך, יד אליהו בי"ס תיכון עירוני ט' ע"ש ד"ר מ.ז. ברודה

שם תלמיד/ה: מ.י.ש.א.כ. משה ת.ז. : 25502568

נתיב: עיוני

מסלול:

מגמה: חברתית 1-א

מקצועות הלימוד	רמה	ציון זמן א'	ציון זמן ב'	ציון שנתי
חיבור		מספיק..... 60	כמעט טוב.. 65	65
ספרות		כמעט טוב.. 70	כמעט טוב.. 65	65
חנ"ך		טוב..... 75	מספיק..... 55	65
אנגלית		מספיק..... 60	מספיק..... 55	55
תולדות עם ישראל	1	טוב..... 80	.....	65
אזרחות	1	כמעט טוב.. 70	כמעט טוב.. 65	65
מתמטיקה		טוב..... 75	כמעט טוב.. 70	75
כלכלה		טוב..... 80	טוב..... 80	80
מדעי החברה		טוב..... 80	מספיק..... 60	70
גאוגרפיה	3	כמעט טוב.. 70	לא מספיק.. 30	50
חנוך גופני	1	כמעט טוב.. 70	מספיק..... 60	65

<p>זמן א'</p> <p>התנהגות טוב טוב מאוד טוב מאוד</p>	<p>זמן ב'</p> <p>התנהגות טוב טוב מאוד טוב מאוד</p>
<p>אחורים 4 חסורים 43 שעות</p>	<p>אחורים 4 חסורים 50 שעות</p>
<p>הערות זמן א'</p> <p>הילד אינו מסיים את המבחן, לא מסיים את המבחן, לא מסיים את המבחן.</p>	
<p>הערות זמן ב'</p> <p>הילד אינו מסיים את המבחן, לא מסיים את המבחן, לא מסיים את המבחן.</p>	
<p>החלטות המועצה הפדגוגית בסיום שנת הלימודים:</p> <p>עולה לכיתה י"ב; שם לא מתקן את הציון העליון בעצירה יש לקבל ציון זה על סמסטר א' תשנ"א.</p>	
<p>תל אביב</p> <p>כז טיון</p> <p>21/06/90</p>	<p>המנהל</p>

ול יניכ מכיתה 2/2

מחצית א' יום י"ב שבט תשנ"ג — 1993

הערכה כללית

יניב! יש עק יבולת אבד. אמה נאמר
נאמר בלבד
שכרת את היגלי השגדו שלק
ואת התענוגות. התמד זבד!

חתימת המנהל: חתימת המחנך: יוסף מלחם
חתימת ההורים: חתימת התלמיד:

משרד החינוך והתרבות

חומצה חקופית לבית אריה

בית הספר הממלכתי ע"ש יהושע בן זיל

דפי הערכה

שם התלמיד: יניב מישאל

כיתה: 2

שנת הלימודים תשנ"ג

ירושלים

מחצית ב' יום: חש" —

הערכה כללית

חתימת המנהל: חתימת המחנך:

חתחת לשמים (מאיר אריאל)

כאנו זכאנו

חתחת לשמים

שנים

כמו לול עיניים

יש לנו ליל

חתחת לשמים

כינתיים

אנו עוד כאן

אתה ואני

אני ואתה

ורחוקה רחוקה

חתת אהבה

זיה ויום

זיה ויום

ורחוק חתחת

שהוא חתחת

שנינו אהב

שנינו אהב

אהב שם וסוף

שם וסוף

כואב וניתן

כואב וניתן

אני אהבתי לך חתת

חתת יי חתת לך

חזרות הרעם

חזרות הכאב

חזרות הצער

אני אהבתי

ואהבתי

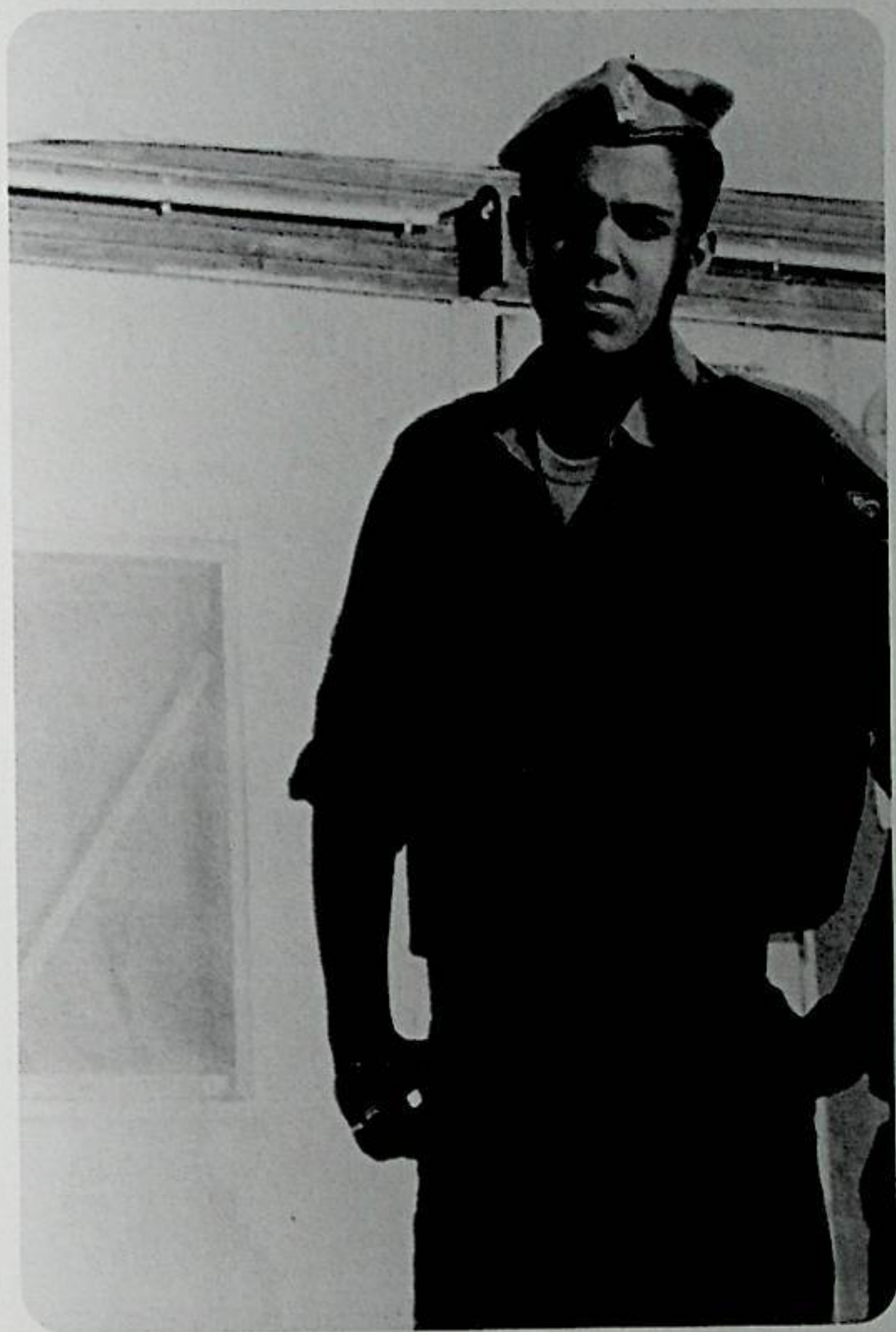
ואהבתי...

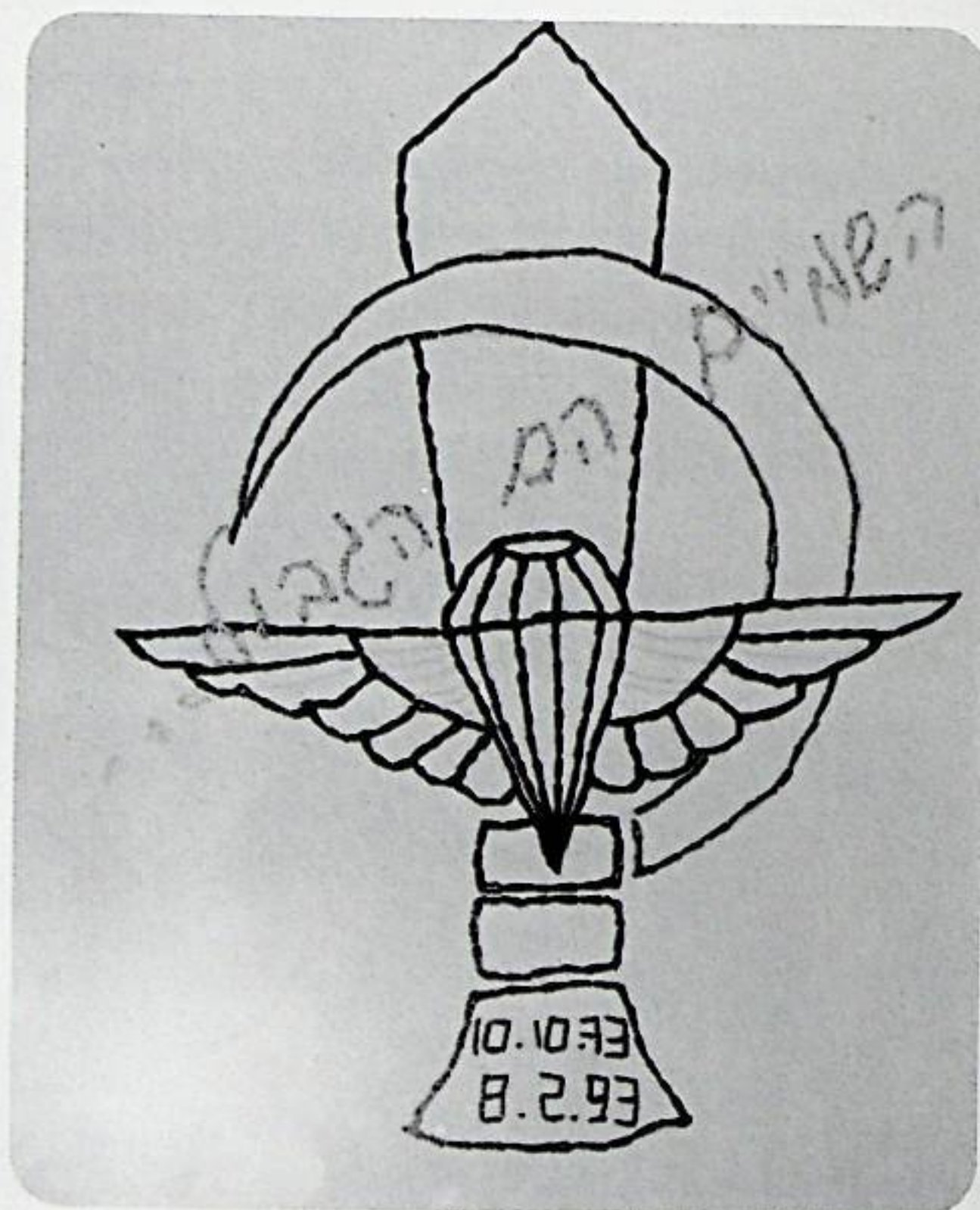

כחלאת שנה חברים כותבים למשה ליל

משה

אני יושב חת הדף הריק, כורה ריק מחלים.
אך חתא בלעלסטים חתא ברלשות סאין אני יכת להסכירם.
רק לחוש תכאוב.
כאליו עננה כבדה ירדה עליי חתא נותנת לי מנוח חתל אשר בתאום
נעלם

כסאני יושב עם החברה מחלרסין, מחברים ומעלים לכרונות יורדת
על כתנו אותה עננה וכתנו מתחללים כריקנות אינסופית.
מתחללים כצער ולעלסטים

קשה לאדם לאכזר חתק מעצמו. חנו היה קשה לאכזר אונתק.
תמיד הדמעות משיאות את החלים, אחי כק לה קל יותר להוציא
את כל המועקה הלאת החוצה. ואל שוב עתות המחשבות,
הלעלסטים והלכרונות

היום כסאני מכיס את אונתו לוח אסור, אני עדיין לא מעכל
את העובדה שאתה כבר לא עימו.

הרי היינו חתנו חתק כחתי נפרד, חלק ואיתנו, ועתה נסארנו פרטים
פרטים מתחללים שכל מה שסוכר כינו לה אונתו חת ריק, חתא
לכרונות עצובים ומחלים

לאכ יערן

ככל שרתחושה עמוקה יותר
 כך גם הקושי להסלולה על הכתב
 אני יושב דקות ארוכות וכורה כרף
 ודמותך נשקבת מכעז לשורות
 פנים של ירד עם חיוך תמים
 קשה לחבר את התמונה עם המוות
 כי האדם אינם מכינים את מחשבות המוות
 אין הם יכולים לעמוד בפניו
 אלא אחי המוות אינו דבר רע כהכרח
 אחי הוא טוב אפילו, אחי כאחת אילו הם החיים
 הם מסדרון צר ואפיל שפונה אל העולם האמיתי.
 חסוכים שביננו אלוהים מקצר את הדרך
 כמו שכותב מיכיל כפיר

"אנחנו עוד נפלא בקרוב
 ועד אלא אתה איתנו עמוק כליכרון".

עומר פרץ

"החיה".....

החיה מקננת בכל אחד מאיתנו בראשית השנה, עיבוד ופירה.

היא מאישה בראשית חולשה.

ארימה את ראשה לנה מתחיל להתנוסס מצד לצד.

אני לומר שחיתי על בטון ומקלט שהיה קרוב לחדרי, דשא ירוק.

בזיכרו העלה כי ספקות מה יש מתחתיו.

אני לומר שחיתי בלחי "אני חפץ במרחאות לך, בשקרים כולכים.

אני מעדיף כארץ פולאה בה מטיבים בני האדם אחד עם השני.

קראתי זה אק היא מאנה לבוא, מוחי רחל לחשו שהיא נמצאת בכל.

מקום החיה הלו מכסה את העיר, עוטפת אותה לכל תשאר במערוויה.

עיניה כורקות, חודרות מחפשות כינה לרכוש בה.

היא עוקבת אחרינו יומם ולי מחפשת דמויות נוספות לפריקים בסדרה שלה.

היא שונה, אורבת להתחבט, מחפשת אחר מקרה חריג, כואבים הם -

אליו אשר אורבת היא אותם.

החיה הלו נקראת - מוותו.

וצימאונה אחרינו נמשך לס בשעות אלו.

החיה הלו קטפת פרחים לאינה, שולחת

אותם כקבוצות וכצבאים שונים.

קדים היא מתמרחקת...

עבר מאל לון רב, החיים נמשכו ורחוק אופטימיות חדרה ללחי.

כאלו לון התראיתי עם נערה תמידית בעלת חיטוכים נאים.

את חיי הציל לן חם שלא ידעתי מעולם.

אותו שבו לקחתי סוף סוף את חופשתי תכנסת.

שבו שלם על שקט מלווה במסדרת רגשות.

נערת חיתה בדירה וכל רצוני היה לראותה ולנצל שבוט לה כדי לחקם.

כוכב נוסף בשמיים.

אק לפני כן רציתי לשמוח את אחי הקטן.

הפרש האלים כינוי היו עשר שנים, אק נראה כאלו נחלנו כאלו יום.

יצאנו לטייל בתל-אביב לבקר כמה חנייות שכבר נשכחו מלכרוננו.

היה לה יום מוצלח.

בסוף היום נפרדנו מתל-אביב ונסענו חלרה הביתה.

החיה לפתע פקחה את עיניה הבורקות.

ראשה התרומם אלט אלט והחלה שואדת על רגליה הקדמיות תחילה,

והוסיפה את רגליה האחוריות.

לשונה התפתח בפיה ורחל נוסף ריר...

היא לכרה את אשר ביקשתי, אומנם חלף לון רב, אק ליכרונה לעולם.

איתה בלד בה.

היא התכבשה בתליית ויצאה למשימה.

ציפורניה נלסו בשטרים, ופיה נפתח לרווחה.

שיניה ניסעצו בחיים והיא החלה מחדריה מוות לתוכם.

למחרת נאמר בעיתונות "שני נערים נהרגו בתאונת דרכים".

עכשיו אני למעלה בקרבת אנשים כמותי.

במא אני לחום שנמצא אצלכם.

אני עתה חזק האור, חלל אחד מכם.

יש אור ושם המיועדת לו.

אני בסדר, אורג ומתלשטט.

שבו עדיין בראשית הקסם.

שכם בני האדם.

שק באהבה ולעבודים.

לון דקל.

וסברה זה שנה
 שום דבר לא השתנה
 ב אחי התנאים
 והחיים -
 אכלת חלב
 תא רוצה הרבה יותר
 מספר סיפור אחר, וחולר ואחר
 שהלכת לי חבר

(אריק איינשטיין)

זכרים על משה

כיום השנה לזיכרם של משה ויניכ מיסאל ליל התכנסו חברי ארעין
אלתא כבית מסבחת מיסאל, כחצר של משה, וסוחחו שעות רבות, סיפרו
חויות, שיתבו אלתנו בהרצאתם ואלו כמה זכרים שקרו ונעשו, הנה
תמצית השיחה שכן הלכ מלא אק החוכרת אליה יכונה להביל את
כל תוכן הזכרים.

אלון דקל, מאיה מיסאל, יעקב ככר, אריק לוי, מאיר בן-שית,
לית רחמים, מירב סעדיה, חיקי צאכ"י, ברק פוקס, יוסי כלפה,
סופר פרץ, יוסי ורניצקי, אילי אלרז, קרן נתן

אריק: לזכרים שמה' און ולאב האיסו אמפאס הארעין האלאון שונו.
היינו בטוחים שהם חבורה של "ארסים", הם אבא משקפיים מחורים,
מעתי עור, ופשוט ניהלנו.

יעקב: שכחת לציין שגם ליטרות חמניות היו פה בעסק, אני לא
שוכח להם זילות כה רבים ששולתם יושבים ומנאנים ולא הבסק
עז משיהו צועק, "תשתיקו אותם כבר, אני את לישון..."
ואל כשקט כשקט הם מתקבלים ורזכים לישון.

מאיר: לזכרים שנעלתם אותם בחצר לילה אחד ??

אריק: כטח שאני לזכר, אני בעצמי עשיתי את לה, הם היו איתי באותו
חדר, וכל הלילה היו להם מעין נדודי שינה.

אריק: מעבר לכאלאן התמיד של הליטרות והרעש סביבם, הם כל
הלילה היו רזכים לשירותים, פעם החלשתי שאני נועל אותם בשירותים
לא הבנתי מה שולתם עושים כל הלילה בשירותים, בקיצור נעלתי
את שולתם וחלרתי לישון, תאלמנו לי שישנתי טוב באותו לילה.

עופר: אני הייתי חבר טוב של משה, ואתם צריכים להבין שמה
היה הירד שרצה להבין הכל, ל"א באמצעות שאלות, לא סתם הם
משפחתו הוא "מיאל".

יוסי: אני אהבתי אתם דומא לאפא אופיינית למשה. הוא היה שואל
בכלאלת רצינות, "תליד לי יוסי - למה לדעתך קוראים לקיבוץ בשם
קיבוץ"? או שאלה מרילילה אחרת שלו, מתי בפעם האחרונה השירותים
עברו חיטוי ?

אני אומר לכם הבחור שאל את השאלות ברצינות וכתמימות כלאלת
מיוחדת, שלא יכולתי לא להתפקע מצחוק.

אריק: משה היה יאקי כלה פולני, אלף פעם לא היה מסתפק בניקיון
שקיים כבר, תמיד היית רואה אותו מסדר מנקה, כודק עם יש אובק,
ותעיל רק לשבת על המיטה שלו ותאכזר, מיד היית מוצא אותו מנער,
מתחיל על לה שאכלנו על המיטה.

מאיר: כפעם הראשונה שהכרתי את משה הוא נראה לי קצת
אסטרונאוט נהלתי לקרוא לו "משה הלם", אולי הם הלכו למפגש
הראשון ואני החלטתי להתכבד על חשבוננו קצת...
ערכתי להם "ועדת קבלה" לאחרתי להם שאני אחראי על המעמדה משה
תבס אותי ברצינות, והיתה תקופה ארוכה ממש שהם היו פחדנים
ממני, בכל פעם שהייתי עובר לידם הם היו מוחים אבל בסה"כ
צחקתי איתם, כאלה ילדים טובים גלישה!

קרן: האם היו לכם שעות מיוחדים שנהלתם זכרונות?

עופר: היינו קוראים לו משה "אלף קשה".

כולם פורצים בצחוק רועם...

עופר: היה לו אלף מיוחד, כלה קשה, אלף נדיר.
לזכרים שפעם עברנו במיכלים כביכול דפנה, היה איכשהו חומר כימי
במיכלים האלו, משה נלס בחומר ופשוט התחיל להתנפח ונהאזים,
הייתם צריכים לראות איך הוא נראה במיוחד "האלף הקשה" שלו.
זה היה מדהים לראות איך שהוא התנפח, ואלו רצנו איתו למרפאה
ומשם החליטו לפזח אותו לצבת.

גיל: אני ועופר נסענו לבקר את משה בבית החולים. חיפשנו אותו
בכל הקומה. ופיתאום ראינו משהוא אדום ונפוח כורה כחול.
עופר ניסח אותו ואמר לו, "הי", ועל אותו לפזח.
ואני מוכרח לומר דברים אילו בהתרגשות מה, משה אמר לנו כחלוא
הרצינות, "תיראו גיל ועופר רואים מכאן את הכנרת", אני ועופר
פשוט נפלנו מצחוק, אנחנו מתאמצים, נוסעים, וכאשר הלכנו לה
הדבר הראשון שהוא יכל להלך לנו.
זה פשוט מטיף על היותו אורח נול, טבע, שחר מרחבים.

לילי: משה אורח לקום כלילה ולשתות כוס מים, ואני הרי שמאלתי.
כבוקר כשהייתי קם מסתובב ועייף, מכלי לשים לי הייתי ניסח לפטל פנים
ולצחצח שיניים והכוס שנעארה בצד השמאלי היתה נופלת ומתנפצת
לרסיסים, תנחשו מי היה מתקבץ ומסדר את המקלחת, כמובן משה הסטריילי.

עופר: אני רוצה לספר לכם על הקירבה של משה ליניב.
היתה לו אריונית בחדר ובה הוא היה נועל ממתקים ליניב בכל פעם
שנסע הביתה נהג להביא לו הפתעות.
אל כל כאלוה פעם שנסענו לצפת לביקר אותו, פרצנו לאריונית שלו, כיוון
שלא הספקנו לקנות ממתקים לקחת את שלו.
(הנוכחים פורצים שוב בצחוק)
ועוד כתבנו לו מכתב, "סליחה שלקחנו את הממתקים שלך מהאריונית
מכתיבים להחלייר"!!!

לילית: לאבי הממתקים, הרי משה עבד בכלכלית, הוא היה כל כך טוב,
תמיד אחרי שעות העבודה של כולנו, היינו הולכות כל הבנות לכלכלית
ומתישבות לו על הנשמה, מבקשות ממנו ממתקים ופרייזורים, והוא עם
נשמתו הטובה נתן ונתן ולא חישב.

עופר: בטח, יא נצאניות, הוא סיפר לי פעם שהוא לא מסוגל להגיד
לכם לא. כלה חמוד ומתחשב.

ורניצקי: אתם לא יודעים כמה טוב הוא היה, פעם הייתי אמור לשמור,
ופשוט לא התחשב לי, אל המצאתי תירוצ שיש לי נקע בראש, משה
בדיוק חלר שמירה בש.ג. ואני כיקשתי מכולם שיחליפו אותי, רק הוא
הבנים למרות שבדיוק חלר.

לאחר כמה דקות שמה כבר התחיל לשמור, פתאום הוא מופיע בחדר,
מוציא אותי מהמיטה, ומתחיל לצעוד, "יא מניאק", אני הריאם
סיימתי לשמור...

זה מסידי על כך שהוא היה צף, אסטרונאוט, אבל אני עדי היום מריאם
נורא מאסין כלפי המעשה כלה.

לילית: בתקופת האחדות הארעין קצת נחל משבר, כל אחד היה טרוז
בצריותו, ומשה כל הלחץ אמר, "תראו אני עוד אלאחד אתכם" ותראו
לא עבר לוח, וישבנו כולנו מאוחדים באהבתנו אליו אק במקום
קצת מולר, הלוי, שיכסה, אלכרה, עוד שנה ועוד שנה.

בשלב זה בצורה ספונטנית יוסי אוחל בליטרה של משה ומתחיל
לנאן שיר שכתב מיני.

כולם שרים כעצב רב, דמעות לגולות וכואכות לולאות לכולם...

עכשיו אתה רוח

עכשיו אתה עם

עוצמת עיניים

ורוח אתך

חנאן על ענין

"עכשיו אתה רוח

עכשיו אתה עם

עוצמת עיניים

ואת החנאניה שומעת

מאיר: קיבלתי "לבי" שמסרתו מכל בחיים, ממאלי הסתובבתי עם הלבי
הלה רחוק, תקופה ארוכה, אבל כיום הרלווייה השארתי על חלקו של
משה את הלבי.

אני גם בשוט מתחיל להאמין בעולם הבא, גם אחי, גם משה כולם
נימצאים עם אמלה וכטח צוחקים על כולנו.

יוסי: לבי ארבה, אל משה תמיד חלם על ארבה ורודה ואלוהית פסם
סידרנו לו אילה מתנדבת מהקיבוץ, ונתנו לו את החדר כל פעם כאנו
להציץ, ועד היום אני בטוח שהוא ישב ושוחח איתה
בהתברה צוחקים ומתקנים אותו, לה לא בדיוק נקרא לזכר...

לחן: לפני שיצאנו לריצה משה התארכה ככת לרעין, לה הלביס למצב
שהוא לא רצה לצאת לריצה כלל, וכן ישנם מספר שירים שמה
השאר במחברת, פרסומת כמה מהם בחוברת הלאת, לא?
אני רוצה לספר לכם שגם אני השארתי מכתב על הקבר של משה,
כתבתי לו שאני עצוב וכועס עליו מאוד, הוא השאר אותי לבד...
חלמנו לפתוח חנות תקליטים ולנסוע לטייל, ועכשיו הכל התנפץ.
עכשיו אני לבד.

ורניצקי: פעם שיצא לי למור יחד איתו, משה שאל אותי עם
היתה לי חברה? וממם כשרציתי לענות לו הוא אמר לי...
"שתוק, שתוק יש מליקה ברזי", ככה הוא היה צל.

עופר: אני רוצה לספר לכם משה מאלו היה קשור למספחתו ולחוריו.
הוא חלם להביא אותם לבית הארחה של הקיבוץ. התחיל להתעניין
במחירים בהתחלות, וכסוף הלשים את חלונו. הוא הביא את מספחתו
לשישי שבת בקיבוץ דסנה.

הוא גם סיפר לי שכשהיה צעיר יותר לאון, לאבד משה פרצו למכולת
שלכם בבית אריה, והדבר הקשה ביותר שאיתו נאלץ משה להתמודד
לה התאוכה של נדב אבא שלו, הפחד הנוראי, מלה שהוא מאכלב
אותו.

נסריץ: אני בפעם הראשונה, חול קהל מסוכלת להתבטא, ואני רוצה לומר
לכם משה אהב אתכם. את כולכם, לפעמים חשתי שהוא מוותר על
רציונות בכדי לבלות איתכם בקיבוץ, פשוט העריץ את הארעין, ואת
האנשים.

הייתם חברים טובים עבורו, ואני בטוחה שהוא מקשיב לנו כרצונו ורוצה
לצדוק עד כמה הוא מתעלעל ורוצה להיות איתנו פה.
תודה רבה לכולכם, על המאמץ להלים להיות פה איתנו.

"איק הלכת לנו חבר"

כתובת שנה

חברים כותבים ליניק ליל

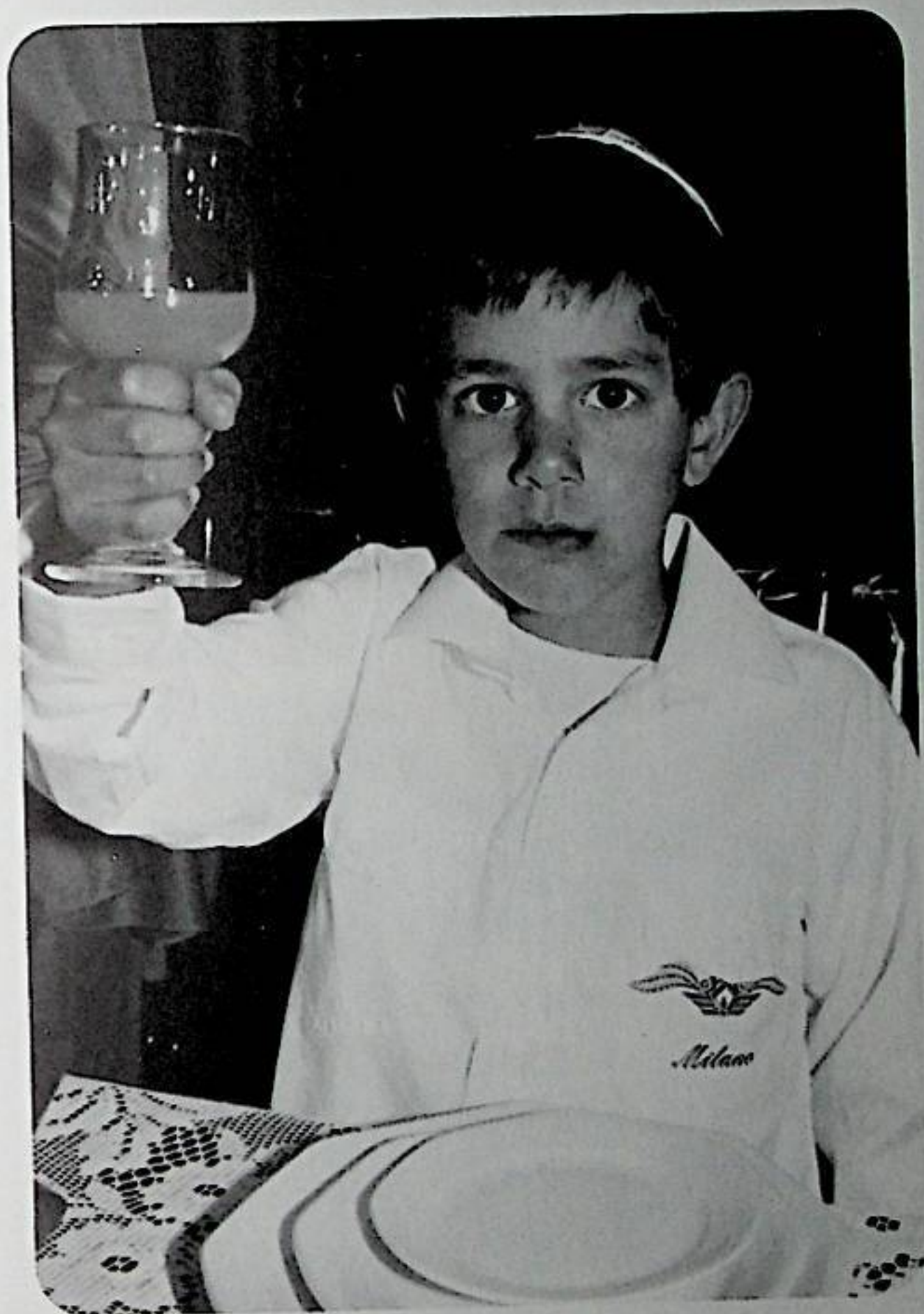
שיר ליניק
 שמך ישאר בליכי לעולם
 אינך יוד סתם
 אותה חיי וקיים
 זמירות שפא ארסאה אונתק לעולם
 לה נראה כמו סיוט נורא
 פעם לגלות וזמחת על בני האדמה
 היית לרייל ואליץ ומחזיק
 ובתאום לה קרה...
 נכחת קטפא אונתק
 לא את תדאל לא קרה כלום
 תשאר תסתכל מרחוק מה קורה
 ותבין שאתה עוד חיי וקיים
 ועוד אין מחוק בעולם

ליניק המחוק!
 זמרה עלכת אונתק
 עכשיו בלעדיק עזוב לנו מאור
 ואני לא יכולתי לישון לילות כה רבים
 כי ידעתי שאתה יותר לא בחיים
 ולפתע רציתי גם אני זמרת זמירות
 לצידיק אק המחוקה חלפה כי רציתי
 עוד יותר לכתוב לך
 שאני אורה ומתלכסע ואתה חסר

עידו נדב

כתה ה' 2- מזכרים על יניכ

אכילס אכיל, אילן אילן, ברמי עטיר, איידה ענכיל, גסאלו נטיל,
 סוכר סוכר, יוסטיליץ אלון, יפה עידן, נדב עידן, עכזה סיון, פורת אכילי,
 פרידמן מיכל

לילית המורה: היום אנחנו מקדישים שיחה על יניכ מיכאל פניספה
כתאונת דרכים שנה שעברה, אני מבקשת ממך שיש לו מה לספר
לנו, תשתף אותנו בחוויותיו, אין צורך להזכיר.
אפשר בשוט לספר בצורה ספונטנית

עסיר: אני הייתי חבר טוב של יניכ, והוא היה ילד מצחיק מאוד ומאוש
מאוד, אני עדיין לא מאמין שהוא נפטר.

עידן: יניכ היה גם חבר שלי, לרנו אחד מות השני, ישנו אחד אלון
השני, פעם יניכ שכח להגיד לאמא שלו שהוא נשאר לישון אלון.
ונסרין מאוד דאלה והתקשרה אל אמא שלי ממש מאוחר בשבת
לפאל עם יניכ כאחת נמצא אלון. יניכ הרגיש ריגשי אלם כל
כך חלקים שלא הצליח לישון.

אביחי: אני רוצה לספר לכם על האהבה הגדולה שלו לחיות ולעולם
הטבעי כל עכביש שהיה מוצא היה אולם לוקח הביתה.

רונן: אני חושבת שיש לו גם נחש, אפילו עד היום הלה.

אבי: יניכ ואני היינו קרובים מאוד, שיחקנו כדורגל ביחד, יניכ
ארגז להיות כשער, שוער גדול.

לילית המורה: אילנה מן תלמיד היה יניכ?

אדם: יניכ היה תלמיד טוב, שנא להעתיק מהלוח, תמיד כיבד להעתיק,
מחברים בכיתה, רק לא מהלוח.

רוני: יניכ הצטיין בשיעורי טבע, העריץ את המקצוע בכל יומו.

מסיין: הוא שניא שיעורי חיות, הוא לא הבין למה מחייבים אותו ללמוד
כלי שהוא שונא, אהב גם ללכת בתופים הוא למד כיהודי יחד עם מאיה
אחותו ללכת בתופים, אבל פשוט שניא חלילית.

סיון: אני ויניכ נהגנו לסייר ביחד סביב היישוב, אפילו שידענו שאסור
ללכת במקומות מסוימים בכל זאת אהבנו לראות, אפילו שלה מסע
מסוכן, נקחנו את הצאנז, הכל בכדי לראות קצת ירוק, וחיות בטבע.

נעמי: אני הייתי חברה של יניכ ובאלותו יום של התאונה אני פשוט
הרגשתי שהוא עומד לקרות, היתה לי תחושה לא נעימה בבטן, כאילו
כאלים חולרים וכאים, ואל אמא שלי סיפרה לי שהיתה תאונה ויניכ
מסורב כאן, ישר ידעתי שהוא נהרג.
כחיתי כל הלילה, כי החבר שלי מת, וכיבשתי ללכת להלווייה ונתנו לי
ללכת.

לילית המורה: האם יניכ היה ילד מקובל בחברה?

ענבל: כן, יניכ היה אהוד ומקובל על כל ילדי הכיתה, תמיד הולחן
למסיבות ולימי הולדת.

על: יניכ היה מקובל בחברה, ילד מצחיק, שאהב לחקות את שחקני
לחוג, פשוט עצוב שהוא הלך, ולא יחזור לעולם.

הצנצנת מלאה זכרונות...

יִרְדִּים שֶׁל הַחַיִּים / שֶׁל חֲנוּךְ

עֵינִי פְּקוּחוֹת מִכִּי אֶרְאֹת אֶת הַשָּׁמַיִם
מִכִּי אֶרְאֹת כַּחוֹת שֶׁל יָם, יְרוּק שֶׁל עֵץ
מִכִּי לִשְׁמוֹעַ מַנְלִינֹת יְפוֹת כִּמוֹ פֶּסֶם
מִכִּי אֶרְאֹת אֶת הַזְּכָרִים כִּמוֹ שֶׁהֵם.

אֲנִי חֲנוּךְ אֲנִי אֲחוּל בְּלִירוֹסֶתִי
אֲנִי רוֹאֶה כֵּךְ בֵּית חֵם וּמִסְפָּחָה
וְאֹרֶךְ בְּהִיר בַּחֲלוֹנוֹת שֶׁאֵת פֹּתַחַת
אֲנִי חוֹפֵשׂ אֶלֶּךְ אֵינִי כִּי מִנוּחָה

יִרְדִּים קֶטְנִים
יִרְדִּים לְגִדּוּלִים
יִרְדִּים טוֹכִים
וְיִרְדִּים רַעִים
אֶת יוֹדֶעֶת אֲמֵאָה כֹּתֵנִי יִרְדִּים
שֶׁל הַחַיִּים

וְהַרְפָּאָה כִּכְרֵי מַזְכָּר עַל סוּף הַזֶּרֶק
וְרֵק אֲנִי יֹכֵחַ לִשְׁמֵים לִפְתָּח קֶץ
עֵינִי פְּקוּחוֹת מִכִּי אֶרְאֹת אֶת הַשָּׁמַיִם
מִכִּי אֶרְאֹת כַּחוֹת שֶׁל יָם, יְרוּק שֶׁל עֵץ

יִרְדִּים קֶטְנִים
יִרְדִּים לְגִדּוּלִים
יִרְדִּים טוֹכִים
וְיִרְדִּים רַעִים
אֶת יוֹדֶעֶת אֲמֵאָה כֹּתֵנִי יִרְדִּים
שֶׁל הַחַיִּים

חזני התאונות

סביב היצת הכורה

מחולל הש?

סביב האדירת העוצמה

עם שלם עומ?

חול קו החות

נאלם דום

שכח, אלמנות ויתום

לא הכח מחמה

לא הכח לכורה

יש אם חוות כתאונה

יש אם חוות שבין המחחות,

יש שלא נפלו בקרב

יש אולי שחלו לזכא

חזני בין המחחות

חזני התאונות

ח.ת.

אלוהים

אלו רוצים שתמחור עליהם
ושתן להם כל מה שהם צריכים עכשיו,
ואת תחכה שהם יבקשו
כי הם לא רוצים לזכור, תפאל!
מה הם רוצים הרי - הרי
ואם הם ישיבו לך, מלא רצונם! "תודה".
אל תן להם כללית עם הרבה, הרבה אהבה.
ואחור להם עצמא ואכא שחור,
נתנו לך את חשיקו ויניכ (מעייין)
הם ירדו מלאך
מחר עליהם כמו שאנו שחרנו כל כך
ואחור להם שאנו אלהים אולם כמו אל,
אבל לא יכולים עוד להאיש אליהם.
ואחור להם שלא ידאילו, אצלנו הרי כסדר.
החכים, עובדים ואוכלים
אכלו אנו את מה שארבו
אנו שחיים תמיד כלכל אליהם
ואחור להם שהרי כסדר
ורק הרי אלוהים, רק הרי התרוקנו לנו עכשיו.

עברה שנה...

עברה שנה, היום בו לנו היכה גור
עברה שנה מאותו יום שחר וכיש מלך.
עברה שנה מהיום ההוא וכלכרונ' חרוט
ערכ יום השני י"ל בחודש שבט.

בעצם בחודש לה שחל לדול הוא לצמחים
פורחים עצים ומלכוכים הפרחים
דווקא אצלנו, נכלו שני פרחים הכי יפים
שני אחים עמו בשמים מלאכים

אחור לכם חיים מספר על הרגשה
מהרגיזה האיומה:
סידרי העולם לא השתנו
ורחא סוככ סוככ מתהלך.

השם שקעה ולא לרחה כחלוא הרדה
חיים כאלו, ירדו זילות - הכל כהרגלם
עברו חיים ולא שבתות
פסח, שבועות ולא סוכות

אך סידרי עולם שלנו השתנו
האוויר והשחרה בליכנו נשברו, התנפנו

המשמעות של שחרת החיים - אכזרה:
אכזרה המשמעות כנף וכיופיה של השם הלורחת
אט אט מאחורי האכזרות

תכל'ס, המסמעות של החיים, שונה מאוד למסמחה,
המאכזרת שני כנים כאלה יפים, כהתערה,
כצורה כה פתאומית כה אכלרית

אפילו שטן כחלק השטנים
כוכה מרחבאכ לאוכדן שני כנים
כליכנו כצס עמוק,
וכתוכינו הרבה צער וילון
ראשינו מלא כמחשבות
תנו חיליוני שאלות, זלא תשובות
תלידו!!!

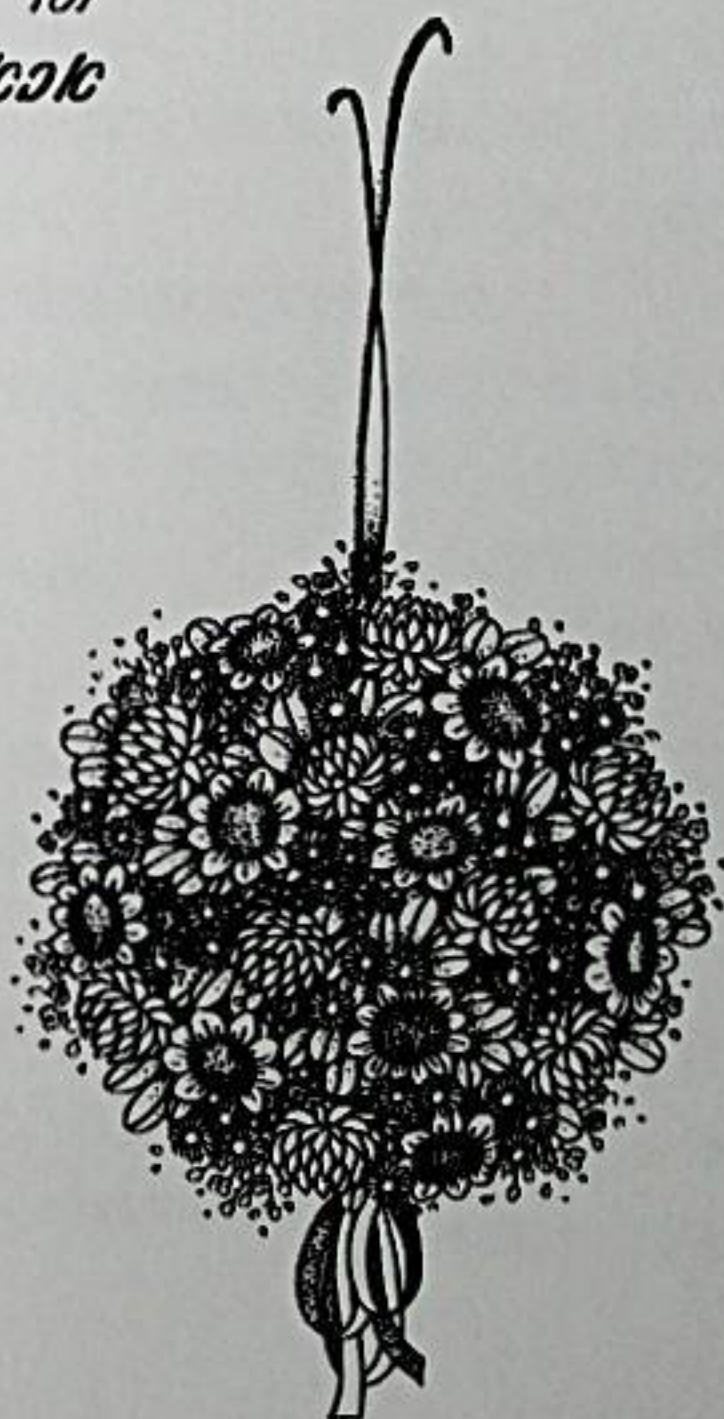
מה עושים עם שני כנים שבתאום אינם
אק ככל לאלת ישנס?
ומה עושים עם כל הארבה
שנתנו לליל כנים הכי יפים, כמו תאומים?
כהרש של כ-10 שנים
הנעמים והנאורים שלא נברדו כליל יונים
מח כנשה אחרת כפני לופים
שילדנו, שיפרחו
אק נקטס לפני פריחתם
מה יניכ שלי!!!

מה עושים לה היה לפני שנה
כיום י"ל כשכט שהלחן נעצר והמש שקטה
אתם נשארתם כני 19-9 אנצח נצחים
ניכ - זק אליד מספר חילים
לוצר את ט"ו כשכט לפני שנה
סייתנו יחד כלים כמדבר יהודה

לא אלכח איך התחברת עם נרדק הליים כהרילאק
 הנרדק החמוד מילא את כקשתך
 שלח מכתב וכו תחונת לי'ם מלכרת עכורק
 ומאכתב כתב לי'ניכ החמוד תשחור על עצמך כבקשרי
 ומאקומך שלחתי לו תשובה עם רחון רחון תודה
 כתבתי לו על האסון הנורא
 תא נרהם ופיו נשאר פסור זלא מילה
 משה ויניכ החמודים
 הארבה שכתוכנו עדיין כוסרת כחלוא עוצמתה
 ניתן לכם אפילו שאתם לא עימנו
 אק ככל לאלת אנצחים איתנו

אסר
 אכא

סינאים

התחנה החדשה
במחנה הסינאים

לילה החמוד

אז כמו לביתך לבק

אני לילה לבק מונח

הלילה אני מלא מקל

לילה מלא

וזה מלא מלא מקל

לילה מלא מלא מקל

ולילה מלא מלא

לילה מלא מלא מלא

תיירות פנים

ארץ בראשית

מסעות קנים

התחנה החדשה
במחנה הסינאים
התחנה החדשה
במחנה הסינאים

א. כשאמות - משהו ממני

ימות בך.

כשתמות - משהו ממך בי

ימות איתך.

כי כולנו

כן, כולנו

כולנו רקמה אנושית חיה

ואם אחד מאיתנו

הולך מעימנו

משהו מת בנו

ומשהו נשאר איתו.

ב. אם נדע איך להרגיע את האיבה

אם רק נדע.

אם נדע, אם נדע להשקיט את זעמנו,

על אף עלבוננו,

לומר סליחה, אם נדע להתחיל מהתחלה.

ג. אם נדע איך להפציע עם השקיעה.

אם רק נדע,

אם נוכל, אם נוכל להמשיך בצעדנו

למרות הקשיים ללא חברינו

נאהב אותך, אם נוכל להשלים שאתה איתך.

כי כולנו,

כן כולנו,

כולנו אנשי בית-אריה

ואם ענף משלנו

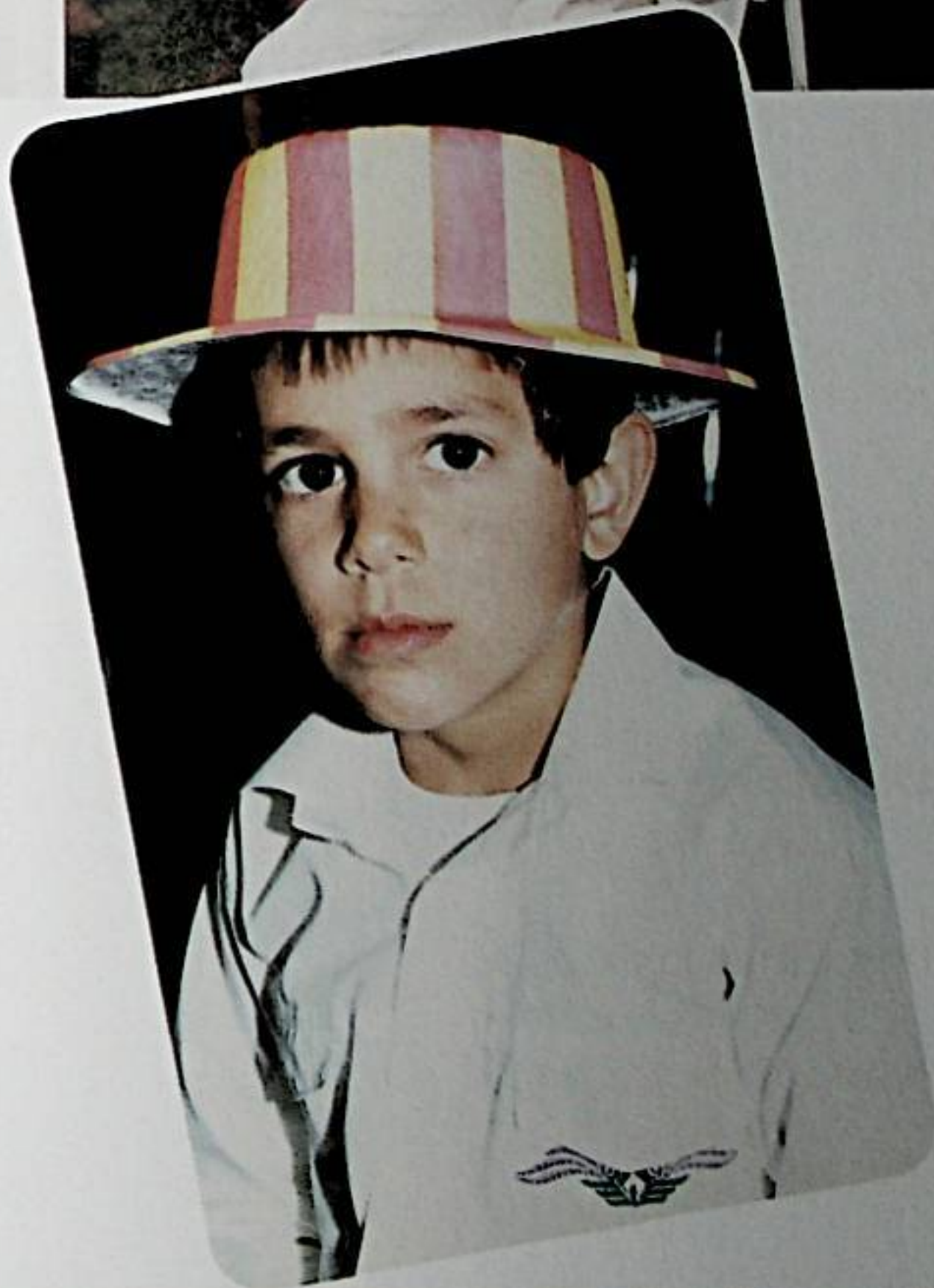
נכרת מעמנו

משהו מת בנו

משהו ניגדע עימכם.

ע"פ חווה אלברשטיין

ללכור ולא לשכוח

(הוקרא כיום האלכרה בבית הספר)

כיום אני שמיני לפברואר לפני שנה נססו אני בנים שלנו משה הבכור ואחיו יניב
לטייל יחדיו בתל-אביב
בצער רב וכילאון נקטפו מאיתנו והשאירו בנו בצעם עמוק, שלשתם לא ילדי.
השאירו חלל ובור עמוק, בבית, בכיתה, בספר ביישוב וכצבא. וכעצם
איבטא לא?
מי מאיתנו לא מכיר את שני הבנים הללו, שהיו נשמות טהורות וזרות כמו
אוויר צלול ונקי.
מי לא הכיר את משה החייכן, החקיין שלא פעם עמד מולכם במקום הלה.
כדי להצחיקכם.
ומי לא מכיר את יניב החמוד שתמיד רצה להיות אחר, כולל, מי לא הכיר
את הבדיחות שלו, את חיוכו הנצחי, את אהבתו המיוחדת לחוסיקה לתופים,
עוד ראובן תכונות יפות היו לו שאין כאן מקום לפרט, אך אנו נלכור אותם
הרי הם לא היו לרים לאף אחד, ואתם הברתם אותם היטב. אך מה ניתן
לעשות שידי האורל ארוכות, אכלריות וכני אנוש עם כל החוכמה והקידמה,
עומדים קטנים וחסרי אונים מול מציאות אכלרית ומרה, שאפילו שכן לא כרא.
כיום ליכרון לה מכבד מספר חיים מומר על כללי להירות בכבישים, דבר שכן
מצוי כידינו וכפליטתנו לה. ההקדמה על כללי להירות כדרכים, לצערנו
הקדמה מכתיבה היום את קצב החיים, שהרי אף אחד לא יכול לחיות ללא
אמצעי תחבורה.
הייתי משווה את הכביש לעדה הקרב, כלי תחבורה הם כלי מחמה, הם
כלים מחיתים, אדם הנמצא בכביש חייב לדעת כי הוא נמצא בעדה הקרב.
כמו שנוהגים כללי הכטיחות בעדה הקרב, כך אם יש לנהל בכביש.
לדערו אין שנה שאנשים אינם מקבחים חיהם בכבישים, מכל מיני סיבות,
שהכול בהם, חוסר להירות, עקיפה ואי ציות לתאוררים.
לסיים - נתפלל כולנו שתהיה לנו מספיק הבנה וחוכמה, כדי לשמור ולהישמר
וכדי לחיות חיים ארוכים ולא נשאר משפחות חסרי אונים

תודה לכל אותם אנשים טובים ואוהבים
שעלרו ותמכו בפעולת התי קשות
חילקו ואימצו וירי עמכם חסד
משפחת מייסאל

משה ויניח היקרים

מאבק שנה לו כתבתי לכם במספר חילים על הרגשת לעלאוסים ועל
החיים הקשים מהפרדה האיומה על האמונה על התקווה על אהבה
על המעלות שאיתנו כתפילות היום כאן ולה הלחן לומר מספר חילים
מספר חילים משה כנים על אנשים, אנשים מהישוב, שכנים קרובים ורחוקים
אנשים טובים שהיו לצדנו ברגעים הכי קשים
אנשים שהלכנו רצון על לעשות תעלול ככל הדרכים
חברה מנח"ל, והמל"ד שלק "יוכל" וענבר ק' נלעטים
חברה מהרעין אתלר, חברה מהרעין "משה" שהקם על שחק
אנשים אלו נמצאים כאן איתנו, לה הלחן לומר תורה לכולם.
נמצאים איתנו מספר רב של חברים, אשר עמלו ועשו והלכנו רחוק רחוק רצון
בראש ראש המועצה שלא דחה שום יולדה
והרב לאטניו שלימד אותנו דברי חוכמה
ריבה מנהלת בית הספר כולל צוות מורות ותלמידים
הרשימה ארוכה וחלל שלא ניתן לומר שמות של כולם
הגאון "ספריה", ו"חדר תרבות", וחדר מוסיקה
פינה יפה ולם ספר להנצחה
יום ספורט, טורניר ולכידה על שמכם (אחיים),
שיטתה לזכויה הלכה כטורניר ספורט "כיום לה" חידו שנה
למספחה אין חילים להביע הערכה על הנעשה אלא חילות צנועות "תורה רבה".
הכל נעשה על מנת לזכור אותכם לנצח ואומנם אתם חסרים בתוכנו
אך אתם נמצאים עמנו בליכנו.
למרות שלאסון הלה אין תקנה נשתדל כצד הבאכ לחיות עם אמונה
כי שנוכל לתת לכם לנצח אהבה.
וה צריק לאלול ולהתפלל לאל.
נכון שקטנו לומר מה תעשה ואיך תפסל ולם לא נבין למה ומה חשבנו לנעשה,
כסך הכל לכתנו מעלה אחת בלב.
אל תבטל פרחים לפני לחנם לעולם
תעניק להם הרבה חוכמה וכינה
שיצילו ויפרחו וישיעו למצווה ותחת חופה.

אמנו

אבא

ה'אסלאם'ים

כחלאת שנתיים לחותם של משה ויניכ

הנה עברה עור שנה וכיום האיוח הלה הצטרפו אלינו "האספחה",
חברים שלכם, קרובים, ידידים, ארתייחז וחלוק, עמנו ככאכ
וככך אנחות והעלות נשותכם כצורר החיים

אם כי עכור האספחה הנשאלת את עור הכאכ אכרה כחשק כל ימות השנה
"יום לה" אינו אלא יום לכרון נוסף כשאר הימים
הלזכרים אלותכם כל שכריר של שנה
כשוכנינו לישון, וכקומינו פוקחים את עינינו.
חא אללים אם אומר ככל נשימה ונשימה.

חמסס העוכר ער האספחה החסרה את שני יקריר,
לז חסס ייסורים שאינו מסתיים לעולם
הדבר דורש לאור המון כח ומעאכ נכס כדי להחזיר לחיי יום-יום
שכזים רוכץ כל ככר של כאכ.

אם נלעתי ככאכ, אחז הארכיכים הארכליים שלו הם "ה'אסלאם'ים"
אכן, ה'אסלאם'ים הינם האכאכ, הנאכל והכלתי פוסק בחיינו ער-חנת למור
לם למר את הלכרונות
ה'אסלאם'ים תמיד חלולים את הלכרונות אלה ככר אלה.

ה'אסלאם'ים פרוש כית כו חסרים שני כני, היקרים שאינם עור כאוכן
בתאומי וכאוכן כה אכלרי.
ה'אסלאם'ים הם ארמותין לכן חיי כערכ יום חמישי שיכא לחופשה כסנל שלכם
חמשה-עם הקטלכ הככר ועם רוכה הליל חקבל את כניו כנשיקות
וכחיכוכים ולעאל אלותו - מה הענייניס? וענה לי עם החיוק האופייני "סככר".
אכן, התכונה אומרת שהאכ ככר לא ישוב הלכ מסרכ לקבל, הרלש אומר
חכר, חכה ליום שישי ככוכר, אחי כערכ ככך מתחילה עור שכת עכוכה
ועור שכת עכוכה ועור חלים עכוכים

ה'אסלאם'ים פרוש לחלור הביתה אחרי יום עכוכה לראות את "יניכ" היז
השוכ "שידע ארתכלט" עדיין מחק, כחול עם חברים כני לילו חקרא לו
יניכ "ארלון" ויעלכ את חכריו ירוץ אחי כמרץ האופייני לתת לי נשיקה
עם חיכוכ וילמר "אכאללה" עור מסט אני חולר הביתה.

האטלאסים פרוםס שרהייל שלק לא מליס הביתה. מהצבא והבן החמוד
שלק לא חולר מכית הספר. ארתפלז, ארתפלז
לפוסם חצבות לכואם.

הַשְׂמֹעִים בְּרַעַם אֲרָמִית וְחִכּוֹת מַלְּוֹם מִן אֵינָהּ שֶׁל אִיטָרָה חֲמִיתִית
וְכִצֵּב קָרוֹת שֶׁל תּוֹבִים מְרֻחָדִים שִׁכְסְּם אֶל אֲרָמִית וְחִכּוֹת מַלְּוֹם.

כך, האסלאם מ'סיר, הולכים ומתאכזרים יום-יום. ה'כאדים המקובלים כארץ, המורים המאובכים על המדפים, 'איטרות חסדיות המונחות ומותנות ורמזים עומדים ומותנים, ל'א אובן'יים מ'סנות ותמונות ותמונות.

תמונות מימים שהייתם תינוקות תמונות שהלכתם לאן
תמונות שעליתם לכיתה "א" כפנים לזהירות ותמונות שעליים כיתה ועוד כיתה
ואחר כך כר-מצווה ואחר כך מדי צבא.
תמונות מטילות, תמונות מחויבות עם החברים ותמונות מרגשות.

הַשְׁמֵעֵנִי אֵל הַדְּבָרִים שְׁמַע אֶת אֲרֻבְתָּךְ הַמַּאֲכֹלִים, הַשִּׁירִים וְהַבִּלְחֹנִים.
כַּמֵּסֶלֶה אֶת הַלְכָרוֹת עַל הָאֹכֵלֶה הַמְרָאֵה עַל שְׁנֵי כְנִים כַּסֶּנֶת הַ"צו"
וְהַיֵּד רְשׁוֹכֵךְ כַּסֶּנֶת הַ"צו" חֲחִירֵהֶם נוֹטֶה אֲנִי לֵאמֹר וְהַסְרִיק אֶת הַשְּׁנִים
הָאֲרֻבְתָּ שֶׁל הַחַיִּים שֶׁהֵייתָם צְבוּיִים לְהִיּוֹת תְּחִילָה

ראינו אתכם באושרכם וכטחן ככם שהנה אתם בראשית דרככם
חלומנו כיחז מה תעשה "חשיב" כשתתחרר ומה תעשה "יניכ" שתלד,
רצית כלילך ורתכות להיות לך הוותופים כסוף חסכו איך נסיים
לכם ומה לנקות לכם על-מנת לשמח אתכם ומה לעשות ע"א שתראישו
מאושרים יותר.

אלו הגורמים "דמיוני" אמצאות, תאוריות, תפוחו, תפוחו ויריו לנו נכדים,
חשבו איך וכיצד נעלור אכס ואיך נאדל תנכדים
ותהו!! הדמיון נעצר, נפסקו הגורמים וכן-ראש "הסתתים הבל"!!! כהיותכם
כסג-הבל כני 9-19 בלכד!!

והנה החברים שלכם מתחררים מרצבא
והחברים שלק "ניכ" מסיימים בית ספר, ואוניברסיטה ומתחתנים,
אלא אתם אינכם שותפים בכבוד התואר.

כג. נותרנו אנו עם הלבדנות ועם האסלאמים, וככך נאדעו, נקדעו, נשכרו
וירדו לכאן במקום הזה.

מה לעשות על האור הנחירי, לא נותר לנו, נסתפק בזה, ולכור
אותכם ולהנציח לכרכם, ואלותכם, וככל מצב וככל דרך להיות איתכם,
לחיות עמכם ואפילו אנשום אולתכם, ולומר לכם במעמד הזה, לא קיימת
בתרכות עמי עולם כמו בתרכות עם היהודי שדבק כל-כך אלו בעצם "חי"
כל כך עם אלה החסרים בתוכם ולחיות כל אלה ולחיות הייתי
במערכות הייסורים נאככים יום-יום לשמור ולשמר אותכם בתוכינו.
בהיותינו עם המציאות הארה, לא נותר אלא לחלק את אמונתנו
שהתרחשויות קורעות לכ מסיין אלו אינו עניין של "מקרה" אלא
נאכרות "חידי שמיים" ואנו עומדים מולם "חסרי אונים" וכנו לא הבח
חא היכולת להבנת המעמדות אלו בענוכם על-אלה השאלות הרבות!!!
אנו רוצים לראות אתם חיים בעולם שבו מעמדות אחרת, ואתם חיים
במקום הנקרא "אן עדין" ככך אמונתנו וכלה תפלתנו.
וכפי שאלותי בהיותנו חסר-אונים מול האלירה הקשה, שבה הלכ מסרב
לכנל, עם ההרשעה הכבדה ביותר של כאכ שלא משלימה עם "אין ברירה".
אסיים בתפלה כפי שנאמר במקורותינו תעמוד לנו לכותכם ולכות הרדיקים
שעמכם, יכא במהרה "המשיח" ויילאל את עם ישראל מהאלירות הקשות
ותקיים תחיית המתים

תהיה נשמתכם צרורה בצרור החיים

אמון

אכא

י"ח בשבט

19.1.95